

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Adventiștii de ziua a șaptea cred...

Că noi suntem administratori ai bunurilor lui Dumnezeu, care ne-a încredințat timpul și ocaziile, capacitățile și mijloacele materiale, binecuvântările pământului și resursele lui. Noi suntem răspunzători față de El pentru buna lor folosire. Noi recunoaștem drepturile Lui de proprietar prin slujire plină de credincioșie față de El și față de aproapele nostru, cum și prin faptul că

Îi înapoiem zecimea și dăm daruri pentru vestirea Evangheliei, pentru susținerea și dezvoltarea bisericii Sale. Administrarea este un privilegiu ce ne este dat de Dumnezeu pentru creșterea în dragoste și biruință asupra egoismului și lăcomiei. Un bun administrator se bucură de binecuvântarea ce vine asupra altora, ca rod al credincioșiei lui.

Puncte fundamentale, 20

ARAD - ora înfălnirii

O ocazie unică ne-a oferit la Arad serviciul divin de după-amiază, ținut în Sala polivalentă, ocazie care ne-a purtat înapoi în timp spre trecutul nostru advent, nu de mult apus. Programul lung, care nu a mai vrut să apună decât o dată cu soarele, a evocat momente de credințioasă, contribuții - prin credință - la miraculoasă dezvoltare din țara noastră a cauzei lui Dumnezeu, în timp de restriște, lucrată cu ingeniozitate și dăruire nemaipomenite, caracteristice adventiștilor. Urmărirea programului a transmis simțământul încrederii că Dumnezeu a fost prezent, alături de poporul Său, în acel timp.

Un moment unic - care a meritat să fie cuprins în program - a însemnat prezența bătrânilor pe podium, în fața unei biserici înținerite, începând cu conducerea ei și terminând cu majoritatea celor prezenți în sală. Dar și bătrânii pot fi împărțiți pe categorii: de la cei care trebuia ajutat să poată urca pe podium, și apoi iarăși ajutat să se poată ridica de pe scaun și să coboare (nu a trebuit ajutat însă când a început să vorbească), până la categoria cealaltă de bătrâni, încă obișnuiți cu luptele, care nu puteau fi opriti decât de privirile necruțătoare ale fratelui Cristescu - organizatorului programului. El spinteca dintr-un butuc măsurat la două ore așchiile de minute și secunde ale fiecărui participant, deci și ale bătrânilor obișnuiți să povestească totul.

Totuși, nefiind vorba de un program neapărat dinaintea regizat, s-a oferit destul timp pentru ca tinerii să-i cunoască pe cei ce ies din schimb cu sufletul îmbrăcat cu amintirile lucrării în subteran, și pe care - se vede - nu le vor abandona niciodată.

Tot atât de adevărat este că, privind la tinerii noștri, asistăm și din partea lor la opunerea unei rezistențe față de influențele negative, prezente, dar și la forme înnoite de exprimare a credințioșiei și muncii dăruite pentru Domnul. Minunea este că cei veniți de curând, abia se desmeticesc în noua mediu adventist și știu deja exact ce au de făcut, și o fac la fel ca bătrânii, pe vremuri.

Totuși, este nevoie ca cei de azi să cunoască trecutul advent - trecut apropiat și îndepărtat - pentru ca acest trecut să se transforme, în minte și în suflet, în putere pentru prezent și viitor. La vremea potrivită, aceste cunoștințe îi vor inspira pe tinerii la fapte de eroism. Nu neapărat la repetarea faptelor din trecut, ci la inventarea acelor metode care, la vremea potrivită, vor asigura succesul aducător de mulțumire. Spiritul va conta - aceeași dăruire!

Pe undeva însă există și o datorie de a face cunoscut tinerilor trecutul, pentru prețuire și respect. Dacă sunt un tânăr de azi, am datorie să cunosc, nu numai ca o întregire la cultură, dar și la morală, cine au fost aceia care prin suferinți mi-au transmis credința, cine sunt cei ce mi-au dat în mână această Carte de cântări, alcătuită pe parcursul nopților furate din orele atât de necesare pentru odihnă; cine au fost cei ce au spart frontul, sub steagul lui Hristos, în lupta cu puterile întinericului, cine au fost cei care au renunțat la tot ce aveau, ca șapte familii să înalțe o casă de rugăciune, încăpătoare, pentru 200 de vizitatori printre care și tinerii de azi? Trebuie să cunoască în ce împrejurare s-a vestit Evanghelia în locuri pustii și au fost botezați cei dintâi curajoși, care au îndrăznit să scape din cleștele unei tradiții vechetoare.

Fără cunoașterea trecutului, nu poți iubi prezentul.

Dacă aceasta a fost ținta evocării cu bătrânii, atunci scopul cred că a fost pe deplin atins. Am putut citi lucrul acesta pe fețele celor ce ne-au privit (pentru scurt timp, acum, ei din partea întunecată spre luminile podiumului). Am putut citi atenție, împreună vibrare, interes, iubire și lacrimi.

Vă mulțumim, frați tineri!

*Dezideriu Faluvegi, editor
pentru publicațiile în limba
maghiară*

Rugăciunea fără frontiere

Deși departe, inima mea bate pentru țara în care am văzut lumina zilei ... și Lumina lumii, Domnul Isus Hristos.

O luptă se dă în viața fiecărui credincios și puterile proprii sunt sortite eșecului. Isipitele și păcatele eroiesc în jurul fiecăruia reclamă puterea Duhului Sfânt, pentru a le putea învinge.

Oridecâteori îmi amintesc de nume ale cunoscuților și prietenilor din țară, mă îndrept spre Dumnezeu în rugăciune pentru ei, pentru că știu că pot primi ajutor deosebit. Grupe speciale de rugăciune și părtășie ar putea face minuni, în ciuda distanței, și Domnul așteaptă să fie chemat să lucreze în viața noastră.

*Leon Nadler, Diamond Bar,
California*

Curierul Adventist se citește și în celulă

Cel ce vi se adresează este un fost deținut care a părăsit de curând închisoarea, pășind în așa-zisa libertate. Dorește să vă mulțumesc pentru *Curierul Adventist* și celelalte publicații care au fost și sunt un mijloc de întărire spirituală și o binecuvântare din partea Domnului.

Într-o binecuvântată zi, ușa celei a fost deschisă de gardieni și s-a făcut invitația ca cei doritori să par-

ticipa la adunările bisericii adventiste, care se desfășurau în clubul penitenciarului.

Atunci am simțit îndemnul Duhului Sfânt, am răspuns invitației și am fost pătruns de fericirea ce radia de pe fețele celor ce veniseră să ne aducă vestea bună că Dumnezeu ne iubește.

Atunci inima mea împietrită a fost sfărâmată de cuvintele din Ioan 3,16 și am luat hotărârea să-L primesc pe Domnul în inima mea.

Am trăit experiențe frumoase acolo în închisoare și, cu toate că fizic eram închis de bare de oțel și ziduri de beton, spiritual eram liber, un eliberat al Domnului de sub robia păcatului, și eram fericit chiar și în acele condiții.

Doresc să mulțumesc pe această cale Serviciului Umanitar pentru Penitenciare și minunaților săi lucrători, care au contribuit la salvarea multor suflete.

Nici nu pot să redau în cuvinte fericirea unui suflet mântuit. Sunt mândru că aparțin acestei minunate familii a lui Dumnezeu.

*Serafim Nistor, Focșani,
Vrancea*

Spațiu pentru dialog

Vă fac cunoscută dorința și cererea unui nou suflet primitor de adevăr, care este probabil comună multor tineri adventiști - nu înainte de a mulțumi redacției pentru eforturile depuse și pentru calitatea deosebită a articolelor dv.

Fiind un mai nou cititor al *Curierului Adventist*, am constatat cu surprindere că, spre deosebire de revistele pe care obișnuim să le citesc, în *Curier* nu este alocat un spațiu în care tinerii să-și poată împărtăși experiențe, idei, sugestii, în vederea unei mai bune cunoașteri. O mai bună cunoaștere ar conduce și la un grad mai înalt de coeziune.

Ioan Reichardt, Eforie Nord

DEPARTAMENTE

ARTICOLE

- 2 Scrisori
4 Cercul dragostei
14 Știri
24 Se poate face
medicină prin
corespondență?

5 Ellen White și folosirea zecimii

Alberto Ronald Timm

9 Să fie pace pe pământ

Viorel Dima

15 El Vine! Festivalul de muzică și poezie de la Bacău

Daniel Chirileanu

INTERVIURI

- 12 John Graz
20 Phillip Follett
22 Nicolae și Emilla Roșu

RAPOARTE

- 17 Comitetul anual al
Conferinței Generale
19 Comitetul de buget
al Uniunii Române

Ianuarie 1996

Număr special pentru Săptămâna Căminului creștin

9 - 17 februarie

El vine!

15 Bacău,
24-26 noiembrie

24 Medicină prin
corespondență?

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald,
23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu,
Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu,
Viorel Dima, Lazăr Forray,

dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Tehnoredactor George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecierile articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia Viață și sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 12

Cercul dragostei

La începutul Sabatului și în anumite ocazii avem obiceiul să le arătăm copiilor noștri un surplus de afecțiune și să le facem un cadou. Cadourile de astăzi diferă, se pare, de cele din vremea lui Isus, dar El a construit un argument frumos pornind de la dispoziția părinților de a-și arăta iubirea prin daruri: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Mat.7, 9-11).

Și pentru noi sunt timpuri ale anului când recunoaștem că Domnul ne-a arătat un surplus de afecțiune și ne-a făcut cadouri frumoase. Nu este bine să tăcem, ci se cade să vorbim despre bunătățile Lui față de noi. Putem zice acum, la sfârșitul anului, ca și Iacov: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credințioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău; căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere” (Gen.32,10). Iar Psalmistul ne arată care este spiritul potrivit față de Dăruitor: „Lăudați pe Domnul! Căci este frumos să laudăm pe Dumnezeuul nostru, căci este plăcut, și se cuvine să-L laudăm” (Psalm 147,1).

Întorcându-ne la imaginea care exprimă iubirea duioasă dintre părinți și copii, putem să întrebăm: De ce, dintotdeauna, părinții dau daruri copiilor? Dintre multele răspunsuri, cel mai important mi se pare acesta: Pentru că dorim ca și ei să iubească! Și Dumnezeu a gândit la fel: Eu îi voi iubi pe copiii Mei și ei Îl vor iubi pe Fiul Meu! Așezând în părinți

Adrian Bocăneanu

năzuința de a arăta dragoste față de copii, Dumnezeu pregătea lumea pentru venirea Fiului Său.

Așa se formează un cerc binecuvântat al iubirii. Dumnezeu inițiază dragostea, și este frumos să se întoarcă mai întâi spre El: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi” (1 Ioan 4,19), și apoi spre cei care au nevoie de dragoste ca de pâinea cea de toate zilele: „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (vers.11).

Al doilea cerc al dragostei

Primul cerc în apa unui lac este mic, dar se formează un altul ceva mai mare, și apoi altele, din ce în ce mai mari. Vrem să se răspândească dragostea? Vrem ca ea să ajungă la cineva scump inimii noastre, dar care este prea departe ca să-i arătăm cât de mult îl iubim? Atunci să-l iubim pe cel ce este aproape și, cu siguranță, al doilea cerc al dragostei îl va cuprinde și pe cel de departe.

Înțelegând această taină a transmiterii dragostei,

- Scumpi conducători ai bisericii, să-i iubim pe pastori, așa cum dorim să iubească ei comunitatea în care se află părinții noștri.

- Prezbiteri, să fim buni cu membrii, așa cum dorim ca ei să fie buni cu cei cărora le vom predica Evanghelia în campania de evanghelizare din primăvară.

- Pastori, să-i respectăm pe cei din comitetul comunității, așa cum ne gândim că ar fi bine ca ei să respecte comunitatea noastră favorită.

- Soților, să facem ca soția să se bizuiască pe noi, așa cum dorim să se poată bizui copiii noștri pe inima ei bună și credincioasă.

- Soțiilor, să-l înălțăm pe soț în casă așa cum așteptăm să fie înălțat afară din casă.

- Patroni, să fim binevoitori cu lucrătorii noștri, așa cum cerem ca ei să fie atenți cu clienții noștri cei mai importanți.

- Dirijori, să arătăm prețuire față de coriști așa cum dorim ca alții să prețuiască imnurile noastre pentru Dumnezeu.

- Instructori ai Școlii de Sabat, să dăm atenție fiecărei intervenții a celor din grupă așa cum dorim ca ei să dea atenție spuselor noastre.

- Cei de limbă română, să înțelegem așteptările celor de limbă maghiară, așa cum am dori ca ei să-i înțeleagă pe cei de limbă română când sunt mai puțini în mijlocul lor.

- Profesori, să vorbim în școală despre școala noastră așa cum am dori să se vorbească în afară, atunci când anunțăm ce școală reprezentăm.

- Cei prezenți, să vorbim despre cei absenți așa cum ne-am simți bine să se vorbească despre noi când suntem absenți.

Părtași la misiunea finală a lui Dumnezeu

„Ultimele raze ale luminii îndurării, ultimul mesaj al harului care urmează să fie dat lumii, va fi o dezvăluire a caracterului Său care este iubire. Copii lui Dumnezeu trebuie să dezvăluie slava Sa” (Parabolele Domnului, pag. 415, engl.).

Avem privilegiul să ne încadrăm în această cascadă de cercuri ale iubirii - dezvăluirea harului, ultima misiune a lui Dumnezeu în lume. Ne-am putea imagina ceva mai încântător, entuziasmant și nobil? „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi” (1 Ioan 4,17).

Ellen White și folosirea zecimii

Patru declarații controversate

Cu toate că sistemul actual al zecimii este în uz în biserica adventistă încă de la sfârșitul secolului trecut, unele controverse privind aplicarea sa practică s-au ivit relativ recent. Membrii care își pierd încrederea în organizația bisericii îndreaptă uneori zecimea lor către grupări independente. Ei justifică această conduită, citând câteva declarații în care Ellen White descrie practica sa personală privind zecimea.

Patru dintre acestea sunt cele mai importante și vor fi analizate mai jos.

Locuri modeste de închinare

Prima declarație a fost scrisă în 1897. Comunitățile din Oakland, California, și Battle Creek, Michigan, întâmpinau dificultăți serioase datorită cheltuielilor lor „destul de împovărătoare” (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 1, pag. 182). Deoarece unele comunități foloseau zecimea pentru a acoperi cheltuielile lor de funcționare, membrii acestor două comunități au scris în Australia, întrebând-o pe Ellen White dacă este potrivit să se folosească o parte din zecime pentru a-și rezolva situația. La 14 martie 1897, Ellen White a răspuns:

„Din ceea ce mi-a fost arătat, zecimea nu trebuie să fie îndepărtată de la casa visteriei. Fiecare bănuț reprezintă tezaurul sacru al Domnului, ca să i se dea o întrebuințare specială.

A existat o vreme în care se făcea foarte puțină lucrare misionară, iar zecimea se acumula. În unele cazuri, zecimea a fost folosită în aceleași scopuri care se propun acum. Când poporul Domnului a fost trezit pentru lucrare misionară atât în câmpul intern, cât și în străinătate, trimițând misionari în toate părțile lumii, cei care erau chemați să promoveze interese sacre

Alberto Ronald Timm

au avut nevoie de discernământ sfințit și limpede pentru a ști cum să împartă mijloacele bănești. ...

Lumina pe care Domnul mi-a dat-o asupra acestui subiect este că mijloacele care se află în tezaur pentru susținerea pastorilor în diferitele câmpuri trebuie să nu fie folosite pentru nici un alt scop” (Ellen White, *Special Testimonies for Ministers and Workers*, vol 10, pag. 16-18).

Dar a doua zi ea a adăugat: „Există cazuri excepționale, unde sărăcia este atât de grea, încât, pentru a asigura cel mai umil loc de închinare, ar putea fi necesar să se folosească zecimea. Dar nici Battle Creek, nici Oakland nu sunt un asemenea loc” (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 1, pag. 191).

Prima declarație arată cu toată claritatea că, deși zecimea fusese folosită în trecut pentru cheltuielile bisericii locale, o asemenea practică trebuia să înceteze, având în vedere marile însărcinări misionare, ca și lumina tot mai mare privind zecimea. Dar a doua declarație vorbește despre excepții de la regulă, legate de case de rugăciune în situații foarte grele.

O analiză atentă indică faptul că Ellen White se referă la o situație tipică de misiune, în care clădirea bisericii este descrisă ca fiind „cel mai umil loc de închinare”. Ceea ce se discută nu este construirea, renovarea, îmbunătățirea sau întreținerea unei case de rugăciune într-o zonă în care prezența adventistă s-a consolidat (conduită pe care dănsa o dezaproabă în mod hotărât), ci primejdia de a pierde însuși locul de închinare, împiedicând astfel misiunea bisericii într-o asemenea regiune lovită de sărăcie.

Ajutorarea lucrătorilor în nevoie

A doua remarcă a sorei White cu privire la zecime de care ne vom ocupa este o declarație verbală, nedată, către fiul său W.C. White:

„Domnul mi-a arătat că experiența de lipsă și sărăcie, prin care tatăl tău James White și cu mine am trecut în zilele de început ale lucrării noastre, mi-a dăruit o vie apreciere și împreună simțire pentru alții care trec prin experiențe asemănătoare de nevoi și suferință. Iar acolo unde văd lucrători pentru această cauză, care au fost credincioși și consacrați pentru lucrare și care sunt lăsați să sufere, este datoria mea să vorbesc în numele lor. Dacă aceasta nu-i mișcă pe frați ca să-i ajute, atunci eu trebuie să-i ajut, chiar dacă sunt obligată să folosesc o parte a zecimii mele pentru aceasta” (Arthur White, *Ellen G. White: The Early Elmshaven Years*, pag. 393).

Cu toate că data exactă a acestei declarații nu ne este cunoscută, W.C. White arată că „aceste experiențe se leagă în cea mai mare parte de anii în care noi [el și mama sa] ne-am aflat în Europa [1885-1887] și Australia [1891-1900], ca și de anii dintre 1900 și 1906, cu privire la lucrarea din statele sudice [ale Statelor Unite]” (*Ibid.*) Dacă analizăm realitățile lucrării adventiste în Europa, Australia și statele sudice, în cursul perioadelor menționate, constatăm că fiecare dintre aceste locuri era un câmp misionar fără resurse financiare adecvate. Membrii din zonele în care lucrarea era bine organizată nu dădeau pe față suficiențel interes ca să ajute misiunile.

La Conferința Generală din 1901, Ellen White a atacat această chestiune: „Am spus Domnului că atunci când voi veni la Battle Creek pentru această ocazie, vă voi cere

să răspundeți de ce ați reținut mijloacele pentru lucrarea din Australia" (*General Conference Bulletin*, 1901, pag. 84). Numai o dată cu reorganizarea Conferinței Generale, în 1901, a fost adoptată o formulă care să asigure o mai bună susținere a misiunilor (Vezi Arthur Spalding, *Origin and History of Seventh-day Adventists*, vol.3, pag. 44).

Deoarece în unele situații organizația însăși nu asigura mijloacele adecvate pentru misionarii ei, Ellen White a considerat că are o datorie specială pentru lucrătorii care, deși au fost „credincioși și consacrați pentru lucrare”, „sunt lăsați să sufere”. Ori de câteori a întâlnit lucrători care erau în această situație, ea a încercat ca mai întâi să le rezolve problemele vorbind responsabililor bisericii „în numele lor”. Dacă aceasta „nu i-a mișcat pe frați ca să-i ajute”, atunci ea a considerat ca fiind de datoria sa să-i ajute, chiar dacă aceasta însemna să folosească o parte din propria ei zecime.

W.C. White, comentând declarația de mai sus, pe care i-a făcut-o Ellen White, trage o linie clară de demarcație între conduita ei curentă și unele acțiuni ocazionale. El arată că, deși „o zecime completă” era „plătută din salariul ei, transmisă comunității sau trezorerului conferinței”, sume din zecimea „veniturilor cărților sale” erau ocazional puse deoparte pentru a îndeplini nevoile acestor lucrători în suferință. W.C. White argumentează că, deși mama sa putea să decidă pentru o folosire aparte a zecimii, prin „iluminare specială”, pe care o primea din partea Domnului în cadrul autorității ei profetice, nici „membrii bisericii, nici pastorii” nu sunt îndreptățiți să procedeze în acest fel.

Este semnificativ faptul că Ellen White a început această declarație cu expresia: „Domnul mi-a arătat”. Ron Graybill consideră că această expresie înseamnă „că ceea ce a fost scris a fost scris sub inspirația Duhului lui Dumnezeu” (*Adventist Review*, 29 iulie 1982). Astfel, declarând că Domnul îi arătase că trebuie să dea această folosire specială zecimii sale, Ellen White, în mod evident, ac-

centuează autoritatea sa profetică, unică, de a acționa în acest mod.

Astfel, în mod clar, Ellen White recunoaște în această a doua declarație: (1) că ea a folosit uneori zecimea sa într-un mod deosebit, (2) că o asemenea folosire era limitată la chestiuni care fuseseră neglijate de către organizație, și (3) că ea a procedat în acest fel pe baza inspirației sale profetice.

Sprrijinirea Sudului neglijat

O declarație mai detaliată cu privire la folosirea specială a zecimii se găsește într-o scrisoare pe care Ellen White a scris-o către G. F. Watson, președintele Conferinței Colorado. După ce mustră atitudinea ostilă a lui Watson față de trimiterea zecimii pentru sprijinirea lucrării din Sud, ea spune:

„Vreme de mai mulți ani, mi-a fost prezentat că zecimea mea trebuia să fie destinată de mine pentru a-i ajuta pe pastorii albi și de culoare, care fuseseră neglijate și care nu primiseră destul ca să-și susțină familiile așa cum se cuvine. Atunci când atenția mi-a fost îndreptată spre pastorii în vârstă, atât albi, cât și de culoare, datoria mea specială a fost să-i cercetez în nevoile lor și să le acopăr lipsurile. Aceasta a trebuit să fie lucrarea mea specială, și eu am făcut aceasta într-un număr de cazuri. Nimeni nu trebuie să facă publicitate faptului că, în cazuri speciale, zecimea este folosită în acest mod.

În legătură cu lucrarea printre negrii din Sud, acel câmp a fost și este încă jefuit [în 1905] de mijloacele care ar fi trebuit să ajungă la lucrătorii din acel câmp. Dacă au fost cazuri în care surorile noastre au folosit zecimea lor pentru a susține pe predicatorii care lucrează pentru negrii din Sud, este bine ca fiecare, dacă este înțelept, să-și păstreze cumpătul.

Eu însămi am destinat zecimea mea locurilor celor mai nevoiașe, care mi-au fost aduse în atenție. Eu am fost instruită să procedez astfel, și atâta vreme cât banii nu sunt reținuți de la vistieria Domnului, aceasta nu este o chestiune care să stârmească multe comentarii,

deoarece ar face necesar să fie aduse la lumină aceste chestiuni. Eu nu doresc așa ceva, pentru că nu este cel mai bine.

Unele cazuri au fost ținute în fața mea ani de zile. Iar eu am acoperit nevoile lor din zecime, așa cum Domnul m-a instruit să fac. Iar dacă cineva va veni să-mi spună: 'Soră White, vei îndrepta zecimea mea acolo unde știi că este cel mai mult necesară', eu voi spune: 'Da, o voi face', și așa am și făcut. Eu le laud pe aceste surori care și-au trimis zecimea acolo unde ea este cel mai necesară, ca să ajute o lucrare care era lăsată nefăcută, iar dacă acestei chestiuni i se va face publicitate, ea va duce la cunoașterea unor lucruri care este mai bine să fie lăsate așa cum sunt. Eu nu doresc să atrag atenția asupra acestei lucrări pe care Domnul m-a desemnat să o îndeplinesc, ca și pe alții.

Îți prezint această chestiune așa încât să nu faci vreo greșeală. Împrejurările modifică înțelegerea cazurilor. Eu nu aș sfătui pe nimeni să aibă obiceiul de a strânge bani care reprezintă zecimea. Dar, de mai mulți ani, am întâlnit când și când persoane care-și pierduseră încrederea în folosirea zecimii și care au pus zecimea lor în mâinile mele și au spus că dacă eu nu o primesc, ea va fi dată de ei familiilor celor mai nevoiași predicatori pe care-i vor găsi. Eu am luat banii, le-am dat o chitanță și le-am spus în ce fel aveau să fie folosiți” (*Arthur White, Ellen G. White: The Early Elmshaven Years*, pag.394-395).

Reorganizarea structurii bisericii adventiste în anul 1901, cu unele modificări în 1903, a deschis noi frontiere, dând lucrării misionare dimensiuni mondiale. Cu toate acestea, câmpul din Sud rămânea mai departe „câmpul cel mai nevoiaș și cel mai descurajator din lume” (*Ibid.*). Pe lângă aceasta, înainte de 1910, biserica nu asigura o susținere sistematică „pentru lucrătorii bolnavi sau bătrâni, nici pentru văduvele și copiii lucrătorilor decedați”.

Într-un asemenea context, Ellen White arată că „pentru mai

mulți ani“, Domnul a pus pe umerii ei „datoria specială“ de a cerceta nevoile „predicatorilor albi și de culoare, care fuseseră neglijați și care nu primiseră destul ca să-și poată susține familiile“. „Predicatorii în vârstă, atât albi, cât și negri“, meritau o atenție deosebită. Și ea face din nou apel la autoritatea ei profetică, declarând că Domnul „a instruit-o“ să împlinescă „nevoile lor din zecime“. Deși este o strânsă legătură între conținutul acestei scrisori orale fr. Watson și declarația orală, anterioară, către W.C. White, aceasta merge mult mai departe decât cea anterioară. Ea arată nu numai că (1) ea a folosit din propria ei zecime pentru cazurile aflate în cea mai mare nevoie, dar și că (2) acceptase zecimea din partea altora, ca să fie distribuită potrivit înțelepciunii sale și, de asemenea că, (3) în unele cazuri, membrii, în loc să plătească zecimea la conferințele lor, o trimiseseră predicatorilor care evanghelizau câmpul nevoiaș din Sud. Ea nu vedea nici un motiv să-i mustre, deoarece „câmpul din Sud fusese și era încă jefuit de mijloacele care ar fi trebuit să ajungă la lucrătorii din acel câmp“.

Folosirea unor expresii, precum: „mi-a fost arătat timp de mai mulți ani“, „mi-a fost îndreptată atenția spre“, „am fost instruită să fac acest lucru“, „unele cazuri au fost ținute în fața mea timp de mai mulți ani“ și „după cum m-a instruit Dumnezeu să fac“, confirmă autoritatea profetică unică a Ellenei White, la fel ca și declarația ei orală către W.C. White cu privire la același subiect. Dar expresia „această lucrare pe care Domnul m-a desemnat să o îndeplinesc, ca și pe alții“ nu este tot atât de clară. În mod natural se ridică întrebarea: Le-a descoperit Domnul și acestor „alții“ datoria de a-i ajuta pe lucrătorii săraci, în același fel în care El o făcuse Ellenei White?

Răspunzând la această întrebare, să ne amintim mai întâi că Ellen White a spus că „a lăudat pe acele surori“ care au folosit zecimea lor în acest fel. Deși nu avem nici un motiv să presupunem că

toată zecimea personală trimisă în Sud venea la sfatul direct al Ellenei White, în mod evident, ea a preferat să accepte să primească această zecime, să dea o chitanță și să o trimită acolo unde considera că era mai urgent necesară decât să îngăduie unor persoane individuale să o folosească potrivit cu judecata personală. Deși Ellen White a spus că personal a primit zecimea de la membrii care doreau „să ajute la împlinirea unei lucrări care fusese lăsată nefăcută“, ea a avertizat de asemenea împotriva practicii „de a strânge bani din zecime“. Având în vedere că ea primea și folosea zecimea numai în cazuri speciale și întotdeauna în armonie cu instrucțiunile primite direct de la Dumnezeu, faptul nu putea fi considerat o reținere a zecimii de la vistieria Domnului. Dar ea a recunoscut de asemenea că, deși făcea o „lucrare specială“, cu siguranță că unii membri ar fi înțeles-o greșit. Așa că ea a adăugat, în același timp, că aceasta „nu era o chestiune care să fie comentată“ și că „nimeni n-ar trebui să-i facă publicitate, [altfel ea ar duce] la cunoașterea unor lucruri care este mai bine să fie lăsate așa cum sunt“.

Apoi, în sfârșit, unul dintre cele mai dragi visuri ale Ellenei White a devenit realitate prin punerea la punct a planului de pensii, care a început să funcționeze din 1911. Ca rezultat, pe 7 martie al aceluși an, ea a scris lui E. R. Palmer, secretarul Comitetului pentru fondul de pensionare:

„În trecut am vorbit de multe ori despre datoria noastră de a-i susține pe cei mai nevoiași dintre lucrătorii Domnului care, din cauza vârstei sau ca urmare a slăbiciunilor produse de greutate și de munca aspră în lucrarea Domnului, nu mai pot purta poverile pe care le-au purtat. ...Frații mei, este bine ca să fie stabilite planuri sănătoase pentru sprijinirea lucrătorilor în vârstă sau a celor mai tineri care suferă din cauza lucrului peste măsură. Este bine să fie creat un fond care să le dea siguranță acestor ostași credincioși, care doresc încă să se pună cu totul la dis-

poziția lucrării, dând lumii ultimul avertisment“ (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 3, pag. 272).

Înțelegem că, din momentul în care situațiile financiare necorespunzătoare au fost înlăturate, Ellen White a încetat această practică specială de folosire a zecimii.

Plătirea soțiilor de pastori

Al patrulea caz în care Ellen White vorbește despre folosirea specială a zecimii se găsește într-o scrisoare către G. A. Irwin, I. H. Jones, U. Smith și A. T. Jones, la data de 21 aprilie 1898, în care ea pune în discuție situația unor soții de pastori care lucrau zi de zi fără să fie plătite (*Ibid.*, vol. 12, pag. 160, 161). Aceasta nu era o problemă nouă. În ziua de 22 martie 1898, în timp ce vorbea despre situația femeilor ca lucrătoare pentru cauza lui Dumnezeu, ea a explicat că primise „lumină asupra acestui subiect“ încă înainte de a merge în Australia, în 1891: „Mi-au fost prezentate câteva chestiuni privitoare la lucrătorii care se străduiesc să facă tot ce le stă în putere pentru a câștiga suflete la Isus Hristos. ... Predicatorii sunt plătiți pentru lucrarea lor și este bine așa. Iar dacă Domnul îi dă soției aceeași povară a lucrării pe care i-o dă și soțului și dacă ea își consacră timpul și puterea, vizitând familie după familie și deschizându-le Scripturile, cu toate că mâinile binecuvântării nu au fost puse asupra ei, ea îndeplinește lucrarea unui slujitor al Evangheliei. Este normal ca eforturile ei să fie privite ca o nimica, iar salariul soțului ei să nu fie mai mare decât al unui slujitor al lui Dumnezeu, a cărui soție nu se consacră lucrării, ci rămâne acasă, îngrijind de familia sa?“

Am fost instruită că aceste chestiuni trebuie să fie luate în considerație. S-a făcut o nedreptate femeilor care lucrează cu tot atâta devotament ca și soții lor și care sunt recunoscute de Dumnezeu ca fiind tot atât de necesare slujirii Evangheliei ca și soții lor. Faptul că lucrătorii sunt plătiți, iar soțiile lor nu, nu corespunde cu planul Domnului. În acest fel li se face o nedreptate. Aceasta este o gre-

șeală. Domnul nu aprobă acest plan. Acest aranjament, dacă este continuat în conferințele noastre, este aproape sigur că le va descuraja pe surorile noastre de a se mai instrui pentru lucrarea în care ar trebui să se angajeze" (*Ibid.*, vol. 5, pag. 323).

O lună mai târziu (21 aprilie 1898), în aceeași ordine de idei, ea a mers un pas mai departe, menționând câteva nume:

"Există soții de pastori, surorile Starr, Haskell, Wilson și Robinson, care au fost lucrătoare devotate, zeloase și care au câștigat suflete, ținând lecturi biblice și rugându-se în familii, lucrând prin eforturi personale, încununate cu tot atâta succes ca și soții lor. Aceste femei își consacră întregul lor timp și li se spune că nu vor primi nimic pentru lucrarea făcută, deoarece soții lor primesc salariu. Eu le spun să meargă înainte, și toate deciziile de felul acesta vor fi revizuite. Cuvântul spune: 'Vrednic este lucrătorul de plata lui' (Luca 10,7). Ori de câte ori se va lua o asemenea decizie, în numele Domnului eu voi protesta. Eu voi considera că este datoria mea să creez un fond din banii mei de zecime și să le plătesc pe aceste femei care îndeplinesc o lucrare tot atât de importantă ca și a soților lor, și această zecime va fi rezervată lucrării care este de aceeași natură ca a predicatorilor, și anume pescuitul de suflete" (*Ibid.*, vol. 12, pag. 160,161).

La analizarea acestor declarații, nu uitați că Ellen White scrie în mod direct despre soțiile de predicatori care purtau „povara lucrării”, devotându-și tot timpul și puterea „prezentând lecturi biblice și rugându-se în familii”, „educând” pe noii credincioși. Cu toate că acele femei făceau și cheltuieli personale pentru a se putea consacra cu totul slujirii, ele rămăneau neplătite. Ellen White a privit aceasta ca fiind o „greșeală”, o „nedreptate”, ceva ce „Domnul nu aprobă”. Pentru că „vrednic este lucrătorul de plata lui”, iar „cei ce propovăduiesc Evanghelia trebuie să trăiască din Evanghelia” (1 Cor. 9,14), ea a considerat că este dato-

ria sa „să creeze un fond” din zecimea personală pentru „a le plăti pe aceste femei”. În altă parte, Ellen White a scris: „Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și, dacă pastorii primesc un salariu pentru lucrul lor, soțiile lor, care se consacră lucrării tot atât de dezinteresat, ar trebui să primească o plată în plus față de ceea ce primesc soții lor, chiar dacă ele nu ar cere acest lucru” (Ellen White, *Gospel Workers*, pag.453).

Probabil, într-o încercare de a corecta această situație, Comitetul Conferinței Generale a stabilit în 1900 un „Comitet pentru munca femeilor”. Sora S.N.Haskell era între membri.

Întrebarea care rămâne acum este dacă aceste declarații ale sorei White privind o plată pentru soțiile de pastori se referă numai la cazurile particulare menționate mai sus sau dacă ele constituie un model pentru rezolvarea unor cazuri de injustețe din zilele noastre. (Înțelegem că Ellen White nu ia aici poziție nici în favoarea nici împotriva hirotonirii femeilor. Ea era preocupată de nedreptatea financiară făcută soțiilor de pastori, care lucrau zi de zi fără să fie plătite.) Cineva ar putea să considere că aceasta este o aprobare a folosirii speciale a zecimii pentru rezolvarea unor situații de nedreptate financiară evidentă pentru cei care lucrează „în domeniul slujirii Evangheliei”. Rămâne însă dificil de definit ce este o situație de nedreptate evidentă.

Concluzie

Prin analiza celor patru declarații principale scrise de Ellen White cu privire la folosirea specială a zecimii, constatăm că fiecare dintre ele tratează o situație financiară specifică. Prima dintre declarații îngăduie folosirea zecimii pentru a evita pierderea „celui mai modest loc de închinare” într-un context misionar, dar nu aprobă folosirea zecimii pentru construcția, renovarea, îmbunătățirea sau întreținerea unei comunități într-o zonă în care prezența adventistă este bine sta-

bilită. În același context, Ellen White își exprimă dezacordul puternic față de o asemenea practică. Celelalte trei declarații tratează poverile financiare, singulare, ale unor lucrători în suferință care erau neglijați de organizație, și ale unor soții de pastori, care slujeau ca lucrători biblice fără să fie plătite. În primele trei declarații, fie locul de închinare, fie lucrătorii sunt așezați într-un context misionar foarte limpede, în timp ce în a patra nu există o referire expresă la asemenea condiții.

Toate cele patru situații de folosire specială a zecimii arată un paralelism perfect între existența unei probleme financiare și o soluție financiară pentru ea. Niciăieri Ellen White nu sugerează că presiunea financiară trebuie să forțeze o schimbare în regulamentele denominaționale.

Cu toate că aceste declarații oferă câteva principii pentru o distribuție corectă a zecimii, ele nu trebuie să fie accentuate dincolo de intenția lor inițială. Chiar atunci când a aprobat ca și alte persoane să-și trimită zecimea în câmpuri care erau într-o nevoie extremă, în unele situații speciale, Ellen White nu a recomandat niciodată ca aceasta să fie practica curentă. Din contră, în 1907, ea scria:

„Nimeni să nu-și ia libertatea să rețină zecimea, să o folosească după propria judecată. Ea nu trebuie să fie folosită pentru sine, în cazuri de urgență, și nici îndreptată acolo unde cineva consideră că ar fi bine, chiar dacă s-ar părea că este vorba de lucrarea Domnului. ...Fie ca lucrarea să nu mai fie stânjenită, pentru că zecimea a fost deturnată pe alte canale decât singurul pe care Domnul a spus că ea trebuie să meargă. Trebuie să se asigure mijloace și pentru celelalte ramuri de lucrare. Ele trebuie să fie sprijinite, dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat; și mai departe, zecimea trebuie să fie folosită pentru sprijinirea lucrării Evangheliei” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol. 9, pag. 247-250).

Articol preluat din *Elder's Digest*, nr. 5/1995

Să fie pace pe pământ

Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace. 1 Cor. 7,15

Multă intoleranță într-un popor tolerant

Cu toate că poporul român este un popor tolerant, în țara noastră sunt multe manifestări de intoleranță religioasă.

Poporul român, care este vestit pentru ospitalitatea sa și pentru dorința de a trăi în pace și bună înțelegere, s-a dovedit astfel a fi cu adevărat un popor creștin, care a învățat să asculte îndemnul Mântuitorului de a trăi în pace cu toți oamenii. Bunele relații pe care dvs., fiecare dintre membrii bisericii, le aveți cu majoritatea covârșitoare a cetățenilor țării noastre, indiferent de religie sau naționalitate ar avea, dovedesc faptul că toleranța religioasă caracterizează cu adevărat pe poporul ai cărui fii suntem.

Totuși avem și altfel de situații:

- într-o localitate din Transilvania, bisericii penticostale nu i se aprobă construirea lăcașului de închinare în ciuda faptului că 80% dintre locuitori sunt credincioși penticostali;

- în timp ce își vizita o grupă de credincioși, pastorul Ion Lascu este brutalizat și i se deteriorează mașina de către un grup de cetățeni aflați sub influența alcoolului și sub conducerea celor doi preoți ortodocși din localitate. În procesul care a fost deschis, pastorului nostru nu i s-a făcut dreptate;

- pastorul penticostal din satul Doina (Neamț) și cu grupul care-l însoțea sunt asaltați în autobuz pentru că-și vizitau biserica;

- cu toate că învățământul religios în școli este obligatoriu și copiii au dreptul să participe la cursurile confesiunii religioase de care aparțin, multe inspectorate școlare nu acreditează profesorii protestanți să predea religia în școli, iar în alte școli nu li se acordă săli în care să țină cursurile;

*Articol pentru predica din Sabat
dimineață - 20 ianuarie 1996.*

Viorel Dima

- în județul Buzău, pastorul Cornel Dobre, având acreditarea inspectorului județean să predea, este lovit de preot și i se rupe Biblia în timp ce se afla în fața clasei;

- prefectul de Vâlcea transmite tuturor primarilor din județ ordinul de a nu permite nici o întrunire religioasă a altor culte în săli publice fără aprobarea prealabilă a mitropolitului ortodox;

- presa nu numai că publică foarte multe articole tendențioase în legătură cu bisericele minoritare, dar nu le acordă dreptul la replică.

Sunt numai câteva cazuri de manifestări ieșite din comun de intoleranță religioasă, fapt care dovedește că forțe vrăjmașe parcă sunt la lucru pentru a deranja buna conviețuire a acestui popor și, mai presus de toate, pentru a împiedica realizarea voiei lui Dumnezeu pe pământ, care este pacea și buna învoire, respectarea demnității, asigurarea dreptului de a alege, împlinirea mandatului bisericii de a evangheliza ș.a.m.d.

Este adevărat că Mântuitorul spunea: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră“ (Mat. 5,11); dar El „ne-a chemat să trăim în pace“ (1 Cor. 7,15), „unii cu alții“ (Marcu 9,50) și „cu toți oamenii“. De aceea suntem astfel îndemnați: „Caută pacea, aleargă după ea“ (Ps. 34,14), „siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui... în pace“ (2 Petru 3,14) și „să trăiești în pace și pacea să fie în casa ta“ (1 Sam. 25,6) și în țara ta.

Încercări de soluționare a conflictelor interreligioase

Se fac diferite încercări să se frâneze manifestarea religiei și a credinței susținându-se că evanghelizarea atentează la ceea ce este al altuia, la credincioșii

care aparțin altor biserici. Pretutindeni în lume bisericele istorice și cele majoritare sunt împotriva manifestării credinței grupurilor religioase minoritare și au acțiuni de stânjenire a vieții lor religioase, de limitare sau de împiedicare totală a manifestării credinței acestora.

Pe de altă parte, unele grupuri religioase minoritare, în dorința de dezvoltare, ori ca reacție la restricțiile determinate de grupările majoritare, se angajează într-o lucrare de propagandă ostentativă, deranjantă, care depășește limitele bunului simț, fapt care accentuează atitudinea de ostilitate față de orice acțiune de popularizare a credinței grupurilor minoritare.

Ce este de făcut? Să prigonom pe cei ce nu gândesc ca noi și care nu au aceeași credință ca a noastră? Să încetăm să ne mai împlinim mandatul ceresc pentru că nu ni se permite sau de dragul păcii?

Sfânta Scriptură declară că Domnul Isus a dat mandat bisericii să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia (Mat. 28,20) și că a luat măsuri ca urmașii Săi să primească „o putere“, când va veni Duhul Sfânt, pentru a-L putea mărturisi în Ierusalim și în toată lumea, până la marginile pământului (Fapte 1,8). Aceasta vrea să spună că evanghelizarea este inițiată de Duhul Sfânt, că se realizează în primul rând pentru biserică, atât pentru cei ce au fost evanghelizați acum 2000 de ani cât și pentru cei ce au fost evanghelizați recent, și apoi pentru cei ce nu fac parte încă din poporul lui Dumnezeu.

Grupurile majoritare, fie ele și biserici, trebuie să fie de acord cu dreptul altora nu doar la „fărămirile care cad de la masa“ lor, ci trebuie să respecte dreptul lor la manifestarea deplină a valorilor lor, a libertății de a face ce cred că este mai bine, în armonie cu învățătura Bibliei care ne descoperă că Dumnezeu a creat pe om cu dreptul de a alege, asumându-și riscul ca

acesta să I se împotrivescă. Dacă Dumnezeu respectă dreptul omului, de a alege, chiar și atunci când acest drept nu este bine folosit, atunci cum poate un om, o organizație sau o biserică să-și impună voința pentru a se călca în picioare drepturile altora?

Văzând tensiunile interconfesionale, bisericile au recurs la unificare și realizarea de alianțe, pe de o parte pentru a-și uni forțele în lupta de apărare a drepturilor pe care le au, pe de altă parte pentru a estompa manifestările de intoleranță și conflictele interreligioase. Aceste încercări de asociere și unire au părțile lor pozitive și reușesc într-o bună măsură să contribuie la detensionarea climatului religios și la instalarea unui spirit calm în relațiile dintre biserici. Trebuie însă să recunoaștem că sunt și unele riscuri în această orientare „ecumenică”, și anume tendința de masificare, de pierdere a identității, a specificității. Există însă și pericolul foarte serios, caracteristic oricărui grup majoritar, de a deveni intransigent, intolerant cu cei ce nu au intrat sub umbrela aceleiași alianțe.

Având în vedere cele de mai sus, deși noi nu contestăm avantajele alianțelor religioase, încurajăm la păstrarea identității grupurilor religioase, identitate ce conține valori specifice necesare societății. Noi încurajăm fiecare grup care compune o societate să-și ofere aportul la binele acelei societăți.

Deosebirea între evanghelizare și prozelitism

A evangheliza înseamnă a proclama Vestea cea bună, a transmite o solie plină de viață, nu o solie fosilă care nu are putere de viață, care nu produce nici o schimbare. „Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1,18).

Într-adevăr, cei ce se tem de Domnul „vorbesc adesea unul cu altul” (Mal. 3,16), se întâlnesc și fac schimb de idei - dau, dar și primesc. Mărturisirea creștină care se realizează prin puterea primită prin Duhul Sfânt unește pe creștini, dar nu-i uniformizează. Evanghelizarea nu se face pentru a-i face pe toți adventiști sau baptiști sau

ortodocși sau catolici și nici pentru a-i introduce într-o mare organizație ecumenică. Evanghelizarea se face pentru a determina penetrarea principiilor cerului în inimile oamenilor, indiferent în ce societate sau biserică s-ar găsi ei. Oamenii trebuie învățați „să păzească tot” ce a poruncit Mântuitorul (Mat. 28,20), indiferent unde s-ar afla ei. Este interesant de notat aici că Domnul Isus, cât a fost pe pământ, nu a organizat o nouă biserică și ucenicii nu au chemat pe creștini să iasă din biserica iudaică, ci creștinii au fost dați afară din biserica iudaică, așa cum mai târziu urma să fie dați afară din bisericile creștine pionierii mișcării advente, pentru că fuseseră pătrunși de solia transformatoare a harului lui Dumnezeu.

Evanghelizarea nu-și propune să determine apartenența la o anumită biserică, ci să determine acceptarea unor principii și a unui mod de viață.

A împărtăși, în Noul Testament înseamnă: (a) o punere în comun a ceea ce au doi sau mai mulți oameni (Fapte 2,44; Rom. 15,26; Evr. 13,16); (b) comunicare de idei și valori în beneficiul celor cărora li se comunică (Rom. 1,11); (c) o exprimare a diversității (1 Cor. 12,4) și (d) un semn al comuniunii (Luca 22,17).

Împărtășirea Evangheliei trebuie (a) să elimine atitudinea exclusivistă și să determine pe fiecare credincios și fiecare biserică să ofere spre folosul altora darurile și valorile pe care le dețin și în loc să judece și să persecute, să se bucure de darurile și valorile pe care alții le dețin astfel încât (b) fiecare să-și comunice, să-și facă cunoscute „darurile duhovnicești” pentru întărirea (Rom. 1,11) în credință a celorlalte, recunoscând principiul biblic că (c), „în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere” trebuie să „umblăm la fel”, urmând să acceptăm deosebirile dintre noi „până când Dumnezeu ne va lumina să ajungem de aceeași părere” (Fil. 3,16,17), realizând astfel o exprimare a diversității care constă în capacitatea de a ne accepta reciproc.

În această înțelegere, fiecare întâlnire a noastră cu altcineva va fi o ocazie de a împărtăși, de a dia-

loga, de a descoperi bogățiile ca și limitele pe care le avem. Mai mult chiar, evanghelizarea manifestată prin împărtășire înseamnă a trăi credința, astfel încât martorul să se poată revela, să se poată descoperi în modul cel mai autentic, așa cum o făceau apostolii când ziceau „și noi credem, și de aceea vorbim” (2 Cor. 4,13). Dacă ai fost umplut de harul lui Dumnezeu, pe de o parte nu poți să taci și vei vorbi, vei împărtăși speranța ta și altora, iar pe de altă parte vei da și altuia ocazia să-și împărtășească ideile.

Prozelitism. Poetul latin Horațiu considera prozelitismul ca o caracteristică a iudaismului, iar evanghelistul Matei ne declară că fariseii și cărturarii înconjurau marea și pământul ca să facă un prozelit (Mat. 23, 15). Noul Testament folosește frecvent termenul de prozelit (Fapte 2,10; 6,5; 8,27; etc.) astfel încât înțelegem că prozelitismul este acceptat de Sfânta Scriptură. Aceasta înseamnă că trebuie făcute eforturi pentru a-i determina pe ceilalți să-ți cunoască și să-ți simpatizeze credința până acolo încât să poată alege să o îmbrățișeze.

În zilele noastre noțiunea de prozelitism a evoluat și a căpătat o conotație peiorativă. Ea conține ideea de constrângere, de manipulare, dorința de a folosi mijloace necinstite (avantaje în natură, compromisuri, amenințări etc.) pentru atingerea scopului.

Prozelitismul biblic trebuie să fie o preocupare permanentă a adevăraților urmași ai lui Hristos, pe când prozelitismul în sensul peiorativ n-ar trebui niciodată practicat de către drept-credincioșii lui Dumnezeu.

În țara noastră, în ultimii ani, cei care fac evanghelizare sunt în mod necinstit acuzați de prozelitism pentru a fi denigrați, pentru a instiga populația împotriva sincerei mărturisiri a Evangheliei și pentru a evita contactul cu puterea transformatoare a evanghelizării. În același timp, prozelitismul vrednic de condamnare este oficializat. Copiii ai căror părinți sunt atei sunt obligați să facă religia în școală, în timp ce alți copii sunt obligați să participe la orele de religie de altă credință decât a părinților lor, pentru că pro-

fesorii bisericilor nu sunt acreditați, pentru că aceștia sunt scoși afară din școli de către preoți, sau pentru că pentru elevii care aparțin unor anumite biserici nu se găsesc săli libere pentru aceste cursuri, și exemplele ar putea continua. Considerăm deci că cei care acuză de prozelitism promovează prozelitismul, fac prozelitism folosind mijloace necinstite pentru a determina pe oameni să accepte credința lor, și că statul este determinat să accepte astfel de situații care sunt în conflict flagrant cu Constituția țării, cu legislația internațională privitoare la drepturile omului, dar mai ales cu Sfintele Scripturi care promovează libertatea de conștiință.

Ce avem de făcut

„Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare, strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în Casa Domnului Dumnezeului vostru, și strigăți către Domnul” (Ioel 1,14). „Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, chiar și pruncii! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor!”

O adunare de sărbătoare... O zi specială, „Ziua libertății religioase”, a fost consacrată în biserica adventistă de ziua a șaptea pentru promovarea principiilor libertății religioase și de conștiință. Văzând tensiunile și restricțiile care sunt promovate în țară, știind că ne apropiem de vremea sfârșitului, când intoleranța va ajunge la o culme nemaîntâlnită și de neimaginat, este necesar să ne luăm timp să gândim, să ne rugăm și să lucrăm pentru apărarea libertății religioase. E necesar să punem de o parte o zi pentru acest obiectiv. E necesar să acordăm chiar mai mult timp acestei preocupări. Să folosim ziua aceasta, să folosim anul acesta pentru a contribui la extinderea toleranței religioase în țara noastră.

„Strângeți pe toți locuitorii”. Pacea și armonia națională constituie un deziderat care merită să penetreze toate grupurile țării, toate inimile. Respectul demnității umane și deci dreptul fiecăruia de

a-și alege și manifesta credința trebuie să caracterizeze pe orice creștin și pe orice cetățean.

Voi trebuie să fiți ambasadori ai păcii și ai toleranței și să promovați aceste deziderate între toți oamenii, dar mai ales printre conducătorii religioși și conducătorii instituțiilor publice, deoarece ei au autoritatea de a determina climatul toleranței. „Puneți-vă ținte înalte”, abordați pe cei mari, pentru a-i converti la „religia” toleranței și buneii înțelegeri. Când veți reuși aceasta, veți putea fi siguri că vi se vor putea respecta convingerile religioase.

„Vestiți un post”. În anul 1846, bapțiștii de ziua a șaptea au vestit un post și o zi de rugăciune, mijlocind la Dumnezeu ca El să atragă atenția altor biserici la importanța respectării Sabatului zilei a șaptea. Postul și rugăciunea au primit răspuns. Mișcarea adventă a devenit interesată, și-a însușit doctrina Sabatului și a proclamat-o cu putere. Postul și rugăciunea au putere, ele fac minuni. Să postim și să ne rugăm astăzi, să postim și să ne rugăm anul acesta, ca bunul Dumnezeu să intervină și „să facă dreptate copiilor Săi”, să „țină vânturile”, să mai fie pace pe pământ, ca cei sinceri să mai aibă timp să primească pecetea viului Dumnezeu pe fruntea lor.

Dacă poporul Domnului se va ruga, se va rezolva problema religiei în școli, problema serviciului militar, problema evanghelizării și orice altă problemă de intoleranță religioasă. Să ne rugăm Domnului pentru aceasta.

Revista *Conștiință și Libertate*

Având în vedere reorganizarea departamentului Libertății religioase, în anul 1996 revista „Conștiință și libertate” va avea apariții ritmice de patru ori pe an și va conține informații cu privire la toleranța religioasă din țară și din lume, cum și studii care să promoveze principiile libertății religioase, studii la care vor participa personalități marcante. Revista va fi distribuită gratuit unor reprezentanți ai puterii de stat, ai partidelor politice, în facultățile cu profil socio-uman, reprezentanților bisericilor și altor personalități, cu scopul de a in-

fluența pozitiv susținerea libertății religioase și de conștiință.

Toți cei care doresc să susțină acest proiect pot subscrie pentru unul sau mai multe abonamente la revista „Conștiință și libertate” pe care le pot trimite personal unor personalități, pot da adresele la care doresc să fie trimise direct de către Asociație sau pot susține un număr de abonamente pe care Asociația să le distribuie acolo unde va găsi de cuvânt, potrivit criteriilor exprimate mai sus.

Comunicații

În țară sunt multe cazuri de intoleranță religioasă și credincioșii se plâng adeseori că nu se face nimic pentru rezolvarea acestor cazuri. Este bine să se știe că deși auzim adesea exprimări de nemulțumire, informații concrete primim foarte rar. Din cauza aceasta, atunci când mergem la autorități să ne plângem în legătură cu unele situații din teritoriu, nu suntem ascultați sau crezuți, pentru că nu putem prezenta cazuri concrete și nici documente. Dacă vrem să contribuim la biruința în lupta împotriva intoleranței religioase, atunci unul dintre cele mai eficiente mijloace este comunicarea. Comunicați-ne cazurile de intoleranță, cu data, locul, descrierea cazului, consemnând martori și documente. Aceste informații vor deveni pentru noi mijloace de reușită în lupta împotriva abuzurilor.

Cuvântul inspirat ne spune că acolo unde credincioșii adventiști își fac datoria, căutând să facă cunoscute principiile libertății religioase, pe alocurea chiar în timpul marii strâmtorări se va manifesta un spirit de toleranță din partea concetățenilor și a conducătorilor.

Fie ca bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe fiecare să ne aducem într-un fel sau altul contribuția la formarea unui climat de pace și de toleranță religioasă în țara noastră și să ne dovedim astfel credincioși lui Dumnezeu și în această privință.

Viorel Dima conduce departamentul Libertății religioase în Uniunea română

Să dezvoltăm o abordare sistematică a prevenirii intoleranței

Interviu cu John Graz, noul director pentru Libertatea religioasă al Conferinței Generale

Cum percepeți situația actuală și tendințele previzibile în domeniul libertății religioase?

În acest moment, următoarele aspecte ne preocupă în cel mai înalt grad:

1) Integrismul care se manifestă în țările islamice. Chiar și în situațiile normale era cât se poate de dificil să se lucreze în aceste țări. Dar acum, ca urmare a revoluțiilor islamice, este practic imposibil să pătrunzi în aceste țări, care au urmat exemplul Iranului. Un număr foarte mare de persoane, 600-700.000, sunt inaccesibile.

2) Tradiția puternică, de biserică națională, în special în țările ortodoxe. În ciuda afirmării libertăților moderne, în multe dintre aceste țări se manifestă o presiune foarte mare în direcția limitării libertății religioase. S-au supus discuției proiecte de legi care să interzică evanghelizarea realizată de străini, să împiedice recunoașterea legală a bisericilor care nu au mai mult de 30.000 de aderenți, și multe altele. Totuși aceste legi nu sunt niciodată așa de radicale ca în țările islamice. Asemenea legi exprimă efortul bisericilor dominante de a se proteja. Argumentele sunt, de cele mai multe ori, de nuanță naționalistă. Este nevoie să fim atenți, pentru că știm că în multe locuri

tot ce poate avea legătură cu Statele Unite este perceput ca o agresiune străină, care arată prea puțin respect față de cultura și istoria națională.

La întrunirile ecumenice, aceasta a fost preocuparea principală exprimată de bisericile ortodoxe, care pretind că sunt singurele reprezentante ale vieții și culturii țărilor lor. Această atitudine este cunoscută și ușor de înțeles, dar nu este acceptabilă în lumina principiilor drepturilor omului.

3) În țările occidentale, secularizate, se poate vedea o reacție puternică față de fundamentalism și integrism, dar această reacție conduce la restrângeri ale libertății religioase, în mod deosebit în școli. În multe țări, unde nu avusesem nici un fel de probleme, acum avem. Autoritățile școlare nu mai tolerează neparticiparea la cursuri din motive religioase. Lucrul acesta se întâmplă în locuri variate - Franța, Coreea de Sud, India și țări din Africa.

Care sunt resursele pe care biserica le poate activa pentru a întâmpina aceste situații?

Noi nu suntem singurii care sunt confrunțați cu aceste dificultăți. De fapt, dacă ne comparăm cu situația bisericii

catolice, în unele țări africane, sau a evanghelicilor în altele, biserica adventistă este cea mai puțin persecutată.

Dar iată câteva sugestii:

1) Noi trebuie să lucrăm cu grupuri care au aceleași interese și care să nu fie prea îndepărtate de poziția noastră. Nu putem reuși prea mult stând izolați. Este nevoie să cultivăm prietenia, este nevoie să formăm organizații pentru libertate religioasă. Într-un cuvânt, trebuie să avem prieteni, la fel cum și Isus, și Pavel au avut.

2) Trebuie să dezvoltăm o abordare sistematică a prevenirii intoleranței. Aceasta implică sensibilizarea oamenilor cu privire la conceptele de libertate religioasă. Avem nevoie de rețele foarte eficiente, care să ofere informații cu privire la ceea ce se întâmplă în lume, în acest domeniu.

3) Trebuie să dezvoltăm capacitatea de a întreprinde acțiunile potrivite, la momentul potrivit și în locul potrivit, cum ar fi Comisia pentru drepturile omului de la Geneva sau alte organizații similare, unde noi suntem recunoscuți.

4) Avem nevoie, de asemenea, de persoane care să ne poată reprezenta corespunzător, buni ambascadori ai bisericii în cercurile religioase și în instituțiile care influențează opinia publică.

O strategie cuprinzătoare de acțiune cuprinde următoarele trepte:

- (a) *Pregătire și instruire*, prin convenții, seminarii, literatură.
- (b) *Prevenție*, prin cultivarea de relații eficiente și influențarea opiniei publice în direcția libertății.
- (c) *Promovare*, prin acțiuni publice și luări de poziție în mass media.
- (d) *Informare*, prin rețele de informații de care am vorbit mai sus.
- (e) *Intervenție* la organele pertinente, până la cele mai înalte nivele, cum ar fi ONU.

Nu putem să ne bazăm numai pe intervenție. Dacă nu avem relații cultivate din timp, aceste intervenții sunt inutile sau chiar imposibile. La fel ca și într-o fermă, cea mai mare parte a muncii este nevăzută. Dacă într-o zi vrem să avem un rezultat, trebuie să începem lucrul cu mult înainte și să fim stăruitori, chiar dacă roadele nu apar imediat. Dr. Bert Beach a devenit membru într-un număr foarte mare de organizații, în care cei mai mulți sunt prietenii săi. De aceea a putut să realizeze atât de mult. Și noi trebuie să ieșim în întâmpinarea oamenilor. Ei diferă de noi, dar nu trebuie să existe ostilitate și neîncredere. Pavel ne îndemna să fim în pace cu toți oamenii. Nu folosește la nimic să lăsăm pe cei din jur să ne privească ca pe o mișcare religioasă teroristă.

Libertatea religioasă a fiecărui individ din fiecare țară este foarte importantă. Totuși, în perspectivă profetică, avem tendința să privim asupra scenei americane, cu o așteptare însoțită de neliniște. Se observă schimbări importante în domeniul libertății în America? Este biserica pregătită să-și facă auzit glasul?

Într-adevăr, noi ne-am concentrat întotdeauna asupra legilor duminicale. Cineva care vine dintr-o altă țară în America, constată libertate religioasă completă (chiar dacă nu totul este perfect), dar avem așteptări sumbre. În multe alte țări, libertatea religioasă este o problemă **acum**.

Totuși, noi înțelegem că atunci când Statele Unite, care sunt un model pentru toți, vor abolii libertatea religioasă, întreaga lume va merge în aceeași direcție. De aceea, atunci când lucrăm pentru libertate religioasă în Statele Unite, lucrăm pentru libertate religioasă în lumea întreagă.

Chiar în această perioadă, o mare mișcare religioasă protestantă, Christian Coalition, face eforturi, care se pare că au succes, pentru a se alia cu catolicii, ca să impună guvernului opiniile sale. Recunoaștem cu ușurință că aceasta corespunde înțelegerii noastre profetice.

Care sunt ideile importante ale agendei dvs. pentru România, o țară pe care o cunoașteți așa de bine?

Un proiect pe care țin foarte mult să-l realizez atât în România, cât și în alte țări, este organizarea unui festival al libertății religioase, probabil în 1997. Asociatul meu, Wintley Phipps, este un cântăreț renumit, fiind primit de trei dintre președinții americani. Împreună cu el, doresc să organizez un festival foarte atrăgător, care să se bucure de publicitate și de atenția presei. Persoane care susțin poziții variate în lumea religioasă, ca și în cea politică, vor fi invitați să participe, să gândească și să ia atitudine cu privire la libertatea religioasă. Un asemenea eveniment îi va ajuta pe alți

creștini să vadă în noi niște creștini activi, dar nu agresivi. Noi trebuie să fim foarte hotărâți cu privire la ceea ce credem, dar să ne manifestăm ca buni creștini.

Posibilitățile noastre sunt limitate și de aceea noi am încercat să lucrăm la nivelele cele mai înalte. În aceste sfere, am realizat lucruri cu adevărat extraordinare. Dar este nevoie să informăm și să explicăm aceste principii oamenilor care formează majoritatea populației. Trebuie să-i implicăm în asociații pentru libertatea religioasă, pentru a crea o mare bază de sprijin pentru aceste valori. În sensul acesta, cred că un asemenea festival ar stimula acțiunea Asociației naționale pentru libertate religioasă.

Vechea dvs. pasiune, tineretul, are vreun loc în strategia pe care o veți adopta în domeniul libertății religioase?

Încerc să păstrez ceea ce am învățat, să păstrez spiritul tineresc. Ideea de a avea un cântăreț care să susțină ideile libertății religioase poate să pară ciudată, dar ea este în buna tradiție a lucrării de tineret.

Tineretul din unele țări, precum România, este foarte deschis și activ, ferm în convingeri și talentat. Tinerii vor avea mari responsabilități în societate, și tinerii noștri pot deveni un Iosif și un Daniel, puternici pentru libertatea religioasă și pentru acele valori pe care ni le-a dat Isus și ne-a cerut să le împărtășim lumii întregi. Aceste valori vor fi temelia Împărăției care stă să vină.

Silver Spring, 8 octombrie

COME TO NEWBOLD

SUMMER SCHOOL IN ENGLISH
27 JUNE - 24 JULY 1996
NEWBOLD COLLEGE
SCHOOL OF ENGLISH

also offers longer English Language Courses
 SPRING TERM: 25 MARCH 1996 - 7 JUNE 1996
 AUTUMN TERM: 23 SEPT 1996 - 12 DEC 1996
 WINTER TERM: 6 JAN 1997 - 14 MARCH 1997

WRITE NOW TO THE DIRECTOR OF ADMISSIONS
 NEWBOLD COLLEGE, BRACKNELL, BERKSHIRE, RG42 4AN, ENGLAND
 TELEPHONE: +44 1344 54607. FAX: +44 1344 981692

Acord ADRA-Corea de Nord. Inundațiile masive din Coreea de Nord au deschis noi posibilități de acțiune pentru ADRA International. ADRA a fost prima organizație neguvernamentală care a răspuns apelului guvernului Republicii Populare a Coreii de Nord și prima care a realizat o înțelegere oficială în vederea unei intervenții umanitare. Autoritățile nord-coreene și reprezentanții ADRA au ajuns la un acord pentru distribuirea de ajutoare de urgență și pentru asistență tehnică. ADRA va mai trimite 18 tone de lapte praf, materiale sanitare și medicamente.

Adventist Review,
2 octombrie 1995

Clinica Universității Loma Linda primește un milion de dolari. Diferite fundații private au acordat Clinicii această sumă pentru programe de educație sanitară.

Adventist Review,
28 septembrie 1995

Misionari medicali în Camerun. Familia Ple-niceanu, în care ambii soți sunt absolvenți ai Școlii de asistenți de la Brăila, a părăsit România îndreptându-se spre Camerun. Ei vor lucra, prin programul Adventist Youth Service, la un spital adventist condus de un medic român, dr. Paul Gheorghe. Adventiștii români își regăsesc vocația misionară.

Cărucioare de invalizi. Asociația Proiect Teodora, cu sediul la Cluj-Napoca, strada Blajului nr. 9A, poate oferi gratuit cărucioare de invalizi, pentru toată perioada cât acestea sunt necesare. Cei în nevoie se vor adresa Asociației, la adresa de mai sus, printr-o cerere care să fie vizată de pastorul și de președintele comunității.

Legi noi în China vin în ajutorul credincioșilor adventiști

Un membru al bisericii din provincia Hangzhou din China a transmis informația că o lege nouă care instituie săptămâna de lucru de cinci zile s-a dovedit foarte benefică pentru credincioșii adventiști.

Aceeași persoană informează că biserica din China crește în continuare cu mare rapiditate. În august, 30 de persoane au fost botezate lângă Hangzhou. Aproape 100 de persoane din localități învecinate au fost de asemenea botezate de curând.

"În ciuda dificultăților, adventiștii din China au inimile pline de iubirea lui Dumnezeu", spune el. "Ei sunt consacrați lucrării de evanghelizare și binefacere".

Adventist Review,
28 septembrie 1995

Succese evanghelis-tice în populația de culoare din Statele Unite. Ca rezultat a 18 serii de evanghelizare orientate spre populația de culoare din statele Arkansas, Louisiana, New Mexico, Oklahoma și Texas, 1600 de persoane au fost botezate și s-au organizat nouă comunități noi. Acesta este un nou record pentru Conferința Sud-Vest. Șapte dintre cei botezați în cursul acestei veri sunt foști pastori neadventiști.

Adventist Review,
28 septembrie 1995

Coaliția Creștină dezvoltă relații cu catolicii. Cu mai multe luni în urmă, Coaliția Creștină, o organizație protestantă cu o puternică orientare politică conservatoare, continuatoare a Dreptei Creștine fondată de Pat Robertson, a pus la punct planuri pentru extinderea bazei ei politice printre catolicii conservatori. La 9 octombrie, Alianța Catolică, dotată cu un buget inițial de 1,3 milioane dolari, și-a deschis porțile la Washington, D.C. Alianța este concepută ca un mijloc prin care catolici care luptă împotriva avortului și protestanți evanghelici să acționeze împreună pentru a promova legi în favoarea familiei.

Catolicii formează 16% din cei 1,7 milioane membri ai Coaliției și se speră că Alianța Catolică le va da și mai multă popularitate. "O alianță puternică între creștinii evanghelici și romano-catolici care susțin valorile familiei va putea deveni una dintre cele mai importante mișcări ficări din istoria politicii americane", spune Ralph Reed, directorul executiv al Coaliției Creștine.

Adventist Review, 28 septembrie/23 noiembrie 1995

El vine!

FESTIVALUL DE MUZICĂ ȘI POEZIE

BACĂU, 24-26 NOIEMBRIE

Festivalul de la Bacău fost un fericit popas pe calea spre casă a celor peste o mie de oaspeți, dintre care patru sute au participat la programul festivalului.

S-a dat sfoară în țară încă de pe vremea umplerii cămarilor și vestirea a fost citită de unii la timp, iar de alții abia după ce-au aflat că a fost frumos. Păcat. La ceasul hotărât, a început să curgă un puhoi de tineri.

Din Bănia Craiovei și Maramureș, din București și Banat, de sub poalele Tâmppei și de la Câmpina, din Bucovina, Mureș și Teleorman. Cât despre moldoveni, fiind la ei acasă, s-au luptat pentru primul loc... la zâmbet și ospitalitate. L-au luat. Era vineri. Parc-ă-i văd pe organizatori împodobind totul cu pancarte, cu stegulețe și indicatoare. Au fost pregătite mașinile, programul, ecusoanele și câteva surprize de un rafinament aparte. Cred că orice tânăr cu inima limpede a prețuit într-adevăr această risipă de frumos și fantezie.

S-au prezentat juriile, s-au precizat locurile desfășurării pe secțiuni ale concursului și, după o provocare foarte-foarte scurtă la meditație, a avut loc prima despărțire (e drept, doar pentru câteva ceasuri).

Dirijorul instrumentiștilor și-a strămutat virtuozii la sala de con-

Daniel Chirileanu

siliu a conferinței, iar conducătorul muzicii vocale i-a expulzat pe poeți în alt corp al clădirii și astfel totul a mers după plan. Drept pedeapsă, cei de la „vocală” au cântat fără amplificare; o meritau, prea îi risipiseră pe toți.

Văzut de aproape

În concurs, fiecare, ascultând pe alții, spunea: Ei sunt, nu eu (cu mici excepții). S-a simțit o dorință puternică de a fi mai competitivi față de anul trecut.

Dacă s-au atins cotele maxime ori nu, dacă cineva a avut o prestație mai bună sau nu, acest lucru l-au hotărât cele patru juri. Semnificativă este însă atitudinea participanților față de festival în ansamblu. A fost important că fiecare a dăruit celorlalți din trăirile lui, și această spovedanie n-a mai lăsat loc concurenței ori înălțării. Totul a fost ca într-o familie de viță nobilă, când Tatăl a fost uimitor de prezent.

Și totul se învâрте...

Cineva, nu spunem cine, a gândit toată întâmplarea ca un mecanism care, rotindu-se la fiecare jumătate de zi, să poarte mesajul fiecăruia, pe rând, la cele trei locuri ale festivalului:

biserica din Bacău, cea din Șerbănești și Casa de cultură. A fost o repetiție reușită care a învăluit totul în valoare, trezire și prospețime. Nimic nu s-a mai spus ori cântat ca mai înainte, totul venea din suflet și era iarăși nou.

Așa s-au rotit toate, din prima clipă de vineri seară până când următorul amurg consemna încă un Sabat trecut în arhivă.

Înainte ca gazdele, cunoscute deja din seara trecută, să-și conducă iar oaspeții, s-a ținut un fel de judecată, s-au deschis niște liste și s-a citit. Simțind cu slujitorii metaforei, mai-marii juriilor de la poezie au deconspirat numele câștigătorilor, adică toți. Drept pedeapsă, unii au fost clasați pe primele patru locuri, ca să se-nvețe minte și să muncească mai departe. S-au dat note mari, pentru că cei din juriu s-au priceput mai bine ca oricine, să iubească.

La muzică, totul a fost ținut sub mare taină și, ca să li se ierte lungirea suferinței, juriul instrumentiștilor a comentat cu profesionalism și obiectivitate strădaniile celor în cauză, cu precizarea că avem valori pe care nimeni nu le-ar putea contesta. Deci merită efortul.

Apoi liderul muzicii vocale a luat lista și, rând pe rând, cu

pricepere, cu tact și sinceritate, a fost „judecat“ fiecare, spunându-i-se ce să uite și ce să dezvolte. A fost un moment al adevărului. Bine-ați făcut, fraților! Am trăit destul în ignoranță și delăsare. E timpul să reconstruim demnitatea calității de așteptători.

Ca să vedeți că am crescut, consemnăm aici că, de la ținută la ritm și metaforă, toate au făcut un pas înainte. Poate „zgârcenia la note“ a ediției trecute, poate colociul de după, și-au găsit rostul și, iată-ne, urcăm!

Importantă nu este perfecțiunea la care n-am ajuns, ci perfecțiunea spre care tindem. Întâlnirea de la Bacău ne-a dat o direcție. De asta aveam nevoie. Dacă această acțiune are niște merite, atunci primul este că ne-a amintit două lucruri: 1) El vine și 2) noi nu suntem oricine.

Seara de Sabat s-a încheiat visând și plănuiind ediția următoare. Când? Se știe. Unde, ce motto? Taină.

Diplome și reflectoare

Puhoiul care nu se mai sătura de-atâta sublim și părtășie a inundat pe 26 noiembrie sala Casei de cultură. Printre aplauze, starostele întâlnirii a dat frâu liber muzicii. Un moment încântător a fost cel susținut de familia maestrului Stroici, în frunte cu mezina lor. Apoi cântec și diplome, proză și instrumente, într-o succesiune imprevizibilă, spontană și binefăcătoare. Parcă se pierduse formula. Nimeni nu mai știa dacă urmează mențiune sau locul doi, dacă vom asculta un cântec sau proză. De parcă prin această învălmășeală controlată se spunea subtil că nu premiile contează, ci faptul că Numele lui Hristos era slăvit și aproape de inima fiecăruia.

Pe măsură ce finalul era tot mai aproape, corzile Duetului din Iași trăiau o dată cu interpreții, orchestra din Bragadiru a vibrat pentru fiecare, iar cea din Bacău a transmis, în frunte cu pastorul, încă un zâmbet cald, de gazdă. Cineva a strigat, ca pe scenă, o poezie și printre aceste manifestări deosebite o fetiță cu lacrimi în ochi și cu nevinovăția pe care mulți am pierdut-o și-a permis să viseze ceva apocaliptic și copleșitor. Apoi Mesagerii speranței din Solca au trecut încă o dată peste rănile sufletelor cu glasurile lor molcome, într-un dialect bucovinean al dragostei calde. La fel de măsurat și special au cântat bine știuții Amicus Christi din Tg.Mureș. O mână de oameni consecvenți, care trădează muzică și ritm până și-n gesturile lor.

A fost apoi Benedictus din Craiova. O adevărată binecuvântare cântată nu la perfectul simplu, cum le e graiul, ci perfect și simplu, atât de perfect și-atât de simplu ca tinerețea celor opt, nebântuită de griji sau întinare.

„Acum“ există un grup în Câmpina care în timp ce cântă își mistuie legăturile păcătoaselor vremi și te pomenești liber, al tău și-al lui Dumnezeu. Dar ca și cum n-ar fi de-ajuns, grupul se comprimă și devine Trio feminin. Trei fete care se uită una la alta și cântă. Nu știi când au început, dar oricine ai fi, când le-ascuți nu poți fi altceva decât „un om spre Împărăție“, și în adâncul sufletului simți un dor cumplit de casă. Auzi, Trio, nici măcar un nume mai bombastic nu și-au pus, dar minunile n-au nevoie de nume. Din senin, așa ca într-un psalm, s-a dictat oprire. Piatra Neamț își trimisese Mesagerii să ridice iar ștacheta

ori poate să motiveze munca și efortul multora. Măiestria micuței Ancuța Apostol a deschis drumul corului din Bacău pentru „Aleluia“ de Haendel. Și pentru ca totul să capete un sens, „cei patru foști ai Seminarului“ au uluit, mai laolaltă ca niciodată, cântând super „Zori, deci, că vine noaptea!“

A fost colectă? A fost. Au fost sponsori? Nici nu se putea altfel. Apropos, știți că Banca Cerului pentru Reconstrucție și Dezvoltare Umană are filiale la Iași, Suceava, Bacău, Roman...

Ar putea fi spuse numele sponsorilor dar, așa cum poate ați observat, numim doar grupuri pentru că nu vrem să furăm cuiva răsplata cu prețul scrierii aici.

Cum pe pământ minunile durează doar trei zile, acestea au trecut și aceeași voce care deschidea Festivalul Bacău '95, acum parcă puțin nostalgică, a declarat închisă ediția. A urmat o licitație la ce mai rămăsese, s-au făcut anunțuri și trezorerul Moldovei s-a rugat, poate ca un semn că aici, în „Vale“, încă mai suntem legați de monedă și taxe.

Epilog

Privind înapoi la ce și cum a fost, e tot mai limpede că, în condițiile în care divertismentul recurge la orice pentru câștigarea consumatorilor, când totul este gândit și produs ca să fie vandabil și cu profit, noi vom slăvi un singur Nume: Isus.

Noi niciodată nu vom face show și niciodată nimic de dragul spectacolului, ci numai și numai pentru speranța că, orice s-ar întâmpla, „El Vine“.

Daniel Chirileanu este lucrător biblic la Adjud, Vrancea

Comitetul anual al Conferinței Generale

Așa cum se știe, sesiunea de la Utrecht a votat reducerea numărului de membri ai Comitetului executiv al Conferinței Generale, luând în același timp măsurile financiare necesare ca fiecare dintre membri să poată participa la Consiliul anual. Anul acesta, întâlnirea s-a desfășurat la sediul Conferinței Generale, Silver Spring, Maryland, între 1 și 10 octombrie. La ora deschiderii, în jur de trei sute de administratori, directori departamentali, pastori și membri laici erau adunați în sala mare, iar o atmosferă de așteptare și interes domina pretutindeni.

Camere de luat vederi și platforma special decorată și puternic luminată erau semne clare că această întâlnire avea să fie un eveniment neobișnuit - o adunare marcată de multe trăsături distinctive.

Fiind primul Consiliu după Utrecht, mulți dintre membri participau pentru prima dată. În această situație, erau delegații pastori și laici din fiecare diviziune, ca și mulți dintre președinții uniunilor de conferințe din lumea întreagă, între care și cel din România.

Cuvântul de deschidere

Președintele bisericii noastre, pastorul Robert Folkenberg, a vorbit la deschiderea consiliului. Sub titlul *Atunci când nu mai contează din ce cultură venim*, el i-a chemat pe participanții care reprezentau toate zonele în care suntem prezenți să cultive o experiență creștină mai profundă și mai personală decât cultura în care trăim. „Noi toți suntem influențați, într-o măsură sau alta, de cultura în care trăim, de mediul nostru. Dar adevărata întrebare, pe care doresc să o pun în fața acestui Consiliu anual, este: Cât de mult este determinată religia noastră de cultura în

care trăim? Ce efect are societatea secularizată asupra valorilor și convingerilor noastre de bază?”

„O sursă de pericol este tendința societății de a explica comportamentul incorect în termenii unei predispoziții ereditare. Unii ar putea numi aceasta îndreptățire genetică. Dar Scripturile sunt foarte clare, chemându-ne iar și iar să ne lăsăm stăpâniți de gândul lui Hristos - să luptăm lupta cea bună a credinței, să ne împotrivim înclinațiilor și patimilor firești, să nu îngăduim răului să stăpânească asupra vieții noastre. Preocuparea mea este să nu lăsăm ca diferențele și predispozițiile culturale să ne îndepărteze de la adevărurile veșnice, pe care Dumnezeu dorește să le comunice copiilor Săi. El dorește ca noi să privim adevărul din perspectiva Sa - perspectiva mării lupte. Acestea sunt adevărurile care ne-au dat misiunea, mesajul, identitatea. Înțelegerea pe care o avem cu privire la marea luptă ne asigură o viziune cosmică asupra a tot ceea ce, în ultimă instanță, contează cu adevărat. În loc să încercăm să reconstituim un sens al vieții din haosul de idei și evenimente ale vieții, avem acces direct la panorama completă a planului lui Dumnezeu.

Este încă un lucru care mă îngrijorează cu privire la efectul culturii asupra bisericii noastre. În multe dintre zonele mai dezvoltate ale lumii, observ că un sistem de valori tot mai secularizat are efecte negative asupra multora dintre membrii noștri. Observ o nesiguranță tot mai mare cu privire la rostul existenței noastre ca biserică și conținutul misiunii noastre. Unii aproape că spun că prea puțin contează ce credem, atâta vreme cât avem o experiență cu Hristos. Cu un asemenea mod de gândire, atenția se îndreaptă spre interior, adevărul devine un subiect absolut personal, separat de voința

descoperită a lui Dumnezeu, așa cum este definită în Sfânta Scriptură.”

Prezentând mai multe explicații ale acestor tendințe, președintele Conferinței Generale a spus: „Una ar putea fi numărul în creștere rapidă al membrilor și al forțelor centrifuge naturale, care afectează comunități care nu mai sunt într-un dialog apropiat între ele.”

Vorbitorul a adăugat: „O altă influență este, în mod clar, spiritul vremii noastre. Generația noastră este din ce în ce mai lumească și mai materialistă, în mod special în lumea occidentală. Trăim într-o societate foarte individualistă și care nu are încredere în conducători. Lumea este plină de exemple de acest fel, iar biserica nu este câtuși de puțin imună la influențele societății. Aceasta, împreună cu timpul care se prelungește mereu în așteptarea revenirii, pare că a făcut să se stingă entuziasmul care-i însuflețea cândva pe credincioșii noștri.

Un alt motiv este faptul că prea mulți dintre noi nu studiem personal Biblia în fiecare zi. Fie că locuim în New York, Singapore, Havana, New Delhi sau Abidjan, noi vom suferi din punct de vedere spiritual dacă nu ne luăm timp pentru Cuvânt. Pastorii noștri trebuie să ne ajute să ne concentrăm asupra Scripturilor, asupra soliei Evangheliei cu privire la îndreptățirea prin credință, asupra acelor adevăruri unice, care ne identifică drept poporul special al lui Dumnezeu.

Biblia nu este o sursă de teme pentru dezbateri. Ea este un tezaur de adevăruri revelate, pe care să le împărtășim unii cu alții și cu lumea din jur. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu se ridică deasupra valorilor societății, a înțelepciunii tradițiilor și a oricărei civilizații. Conflictul veacurilor, moartea și învierea lui Hristos, perpetuitatea legii lui Dumnezeu - toate acestea

sunt mai pe sus de granițe, tradiții și istorie. Asupra acestor adevăruri nu există nici o diferență culturală. Aici nu mai contează din ce cultură venim", a spus în încheiere Robert Folkenberg.

Mesajul și misiunea

Consiliul de anul acesta a fost de asemenea prima ocazie în ultimii ani când o parte semnificativă a timpului a fost pusă deoparte pentru discutarea unor chestiuni spirituale, care confruntă biserica. În cursul primelor două zile, membrii comitetului au discutat efectul pe care concepțiile seculare despre lume îl pot avea asupra adventiștilor din lumea întreagă. Dezbaterile privind Mesajul și misiunea au accentuat importanța formării unei concepții biblice despre lume, care să fie modelată de lucrarea Duhului Sfânt.

Aceste dezbateri au fost transmise prin satelit pretutindeni în America de nord și America centrală. Cei care le-au urmărit au avut posibilitatea să pună întrebări prin fax sau prin sistemul CompuServe.

În același context au fost alese și subiectele meditațiilor de dimineață, toate inspirate din marile declarații EU SUNT ale Domnului Hristos: *Eu sunt Lumina lumii* (dr. Humberto Rasi, director pentru educație la Conferința Generală), *Eu sunt Pâinea Vieții* (dr. George Reid, director, Institutul de cercetări biblice), *Eu sunt Calea* (Luka Daniel, Diviziunea Africa-Oceanul Indian), *Eu sunt Adevărul* (Angel Manuel Rodriguez, director asociat, Institutul de cercetări biblice), *Eu sunt Viața* (Nancy Vyhmeister, Andrews University), *Eu sunt Viața și Eu sunt Învierea* (Charles Bradford, fost președinte al Diviziunii nord-americane), *Eu sunt Alfa și Omega* (Pekka Pogjola, Uniunea finlandeză).

O creștere sănătoasă

În ultimul său raport pentru un Consiliu anual, F. Donald Yost, care se pensionează după ce a lucrat 22 de ani ca director al Biroului

pentru arhive și statistici de la Conferința Generală, a arătat că numărul de membri ai bisericii mondiale a depășit cu peste 100.000 așteptările. La 30 iunie 1995, numărul de membri era de 8.608.586, cu o creștere de 5,3% față de aceeași perioadă a anului precedent. În cele 12 luni care s-au încheiat la 30 iunie, peste 660.000 de persoane au fost adăugate bisericii. Pe baza creșterii din ultimii ani, Donald Yost a estimat numărul de botezuri din 1998 la 750.000 și la un milion în 2006. Creșterea netă a bisericii (intrări minus excluderi și decese) a fost de 434.924 pentru aceleași 12 luni, cu ceva mai mică decât anul anterior.

Pentru anul care s-a încheiat la 31 decembrie 1994, zecimile și darurile din lumea întreagă s-au ridicat la un miliard 223 de milioane dolari, cu 9% mai mult decât anul anterior. Fr. Yost a mai arătat că zecimile și darurile bisericii mondiale au crescut neîncetat din anul 1986 până în prezent. Suma de un miliard a fost atinsă pentru prima dată în anul 1990.

Au mai prezentat rapoarte secretarii și trezorerii Conferinței Generale și ai diviziunilor, precum și diferitele instituții ale Conferinței Generale (în domeniul educației, sănătății, publicațiilor, etc.), care și-au ținut cu această ocazie și adunările generale.

A funcționat și un comitet de numiri, care a completat unele posturi eligibile pentru care nu s-au luat hotărâri la Utrecht, din lipsă de timp.

Agenda generală a cuprins chestiuni precum: programarea activităților pentru perioada 1995-1997, datele și colectele speciale pentru 1996 și 1997, modificări în statutul unor uniuni și în teritoriul unor diviziuni, în mod special ca urmare a dizolvării Uniunii de misiuni Orientul Mijlociu. Din aceasta, Diviziunea noastră a primit Iranul, Libia și Turcia. De asemenea, Afganistanul, a fost preluat de la Diviziunea Trans-Europeană.

A fost pus la punct și adoptat un mecanism de evaluare a ac-

tivității diviziunilor, care să conducă la recomandări pentru îmbunătățirea conducerii și organizării.

Agenda de regulamente a avut nu mai puțin de 78 de puncte. Multe dintre ele erau simple ajustări redacționale, unele cerute de hotărârile sesiunii de la Utrecht, privind regruparea departamentelor, altele considerate ca exprimări mai adecvate ale aceluiași idei. S-au adoptat amendamente pentru statutul-model al conferinței și al uniunii de conferințe, s-au votat modificări privind motivele și procedura de disciplinare a pastorilor și transferurile independente. Au fost adoptate regulamente noi și foarte importante pentru următoarele departamente: Familia, Isprăvnicia, Activitățile femeilor și Tineretul. A fost adoptată o declarație importantă, care definește criteriile de recunoaștere pentru organizațiile de sprijin (*self-supporting*).

Înainte de discutarea bugetului Conferinței Generale pentru 1996, pastorul Robert Folkenberg a prezentat un document intitulat *Misiune, obiective vitale și organizație*. Acesta se deschide cu o declarație uimitoare a Ellenei White: „Planuri bine formulate trebuie să fie prezentate pe larg tuturor celor care sunt implicați, și trebuie să se ia toate măsurile ca aceștia să le înțeleagă foarte bine. Apoi, să se ceară tuturor celor care conduc diferite departamente să coopereze la executarea acestor planuri. Dacă această metodă radicală și garantată este adoptată în mod corect și urmărită cu interes și bună credință, ea va evita multă muncă fără rost, multe tensiuni inutile”.

Documentul propune un mecanism care să asigure o distribuție eficientă a mijloacelor umane și financiare pentru acele proiecte care promovează misiunea bisericii și obiectivele ei vitale, și nu doar planurile unui departament izolat.

Comitetul de buget al Uniunii Române

Cu o participare importantă, atât din țară, cât și din străinătate, la 23 noiembrie a avut loc sesiunea anuală a Comitetului executiv al uniunii. Aceasta a fost prima sedință a noului comitet, așa cum a fost ales la 3 august, și a reunit administratorii uniunii și conferințelor, directorii de departamente ai uniunii, directorii de instituții, doi pastori și trei membri laici. Din partea Conferinței Generale au participat frații Philip Follett, vice-președinte, și Lowell Cooper, secretar asociat, iar din partea Diviziunii Euro-Africa frații Carlos Puyol, secretar, Jean-Luc Lezeau, trezorier asociat, și Peter Kunze, trezorier asociat. Au fost de asemenea invitați secretarii și trezorerii celor șase conferințe. Momentele devoționale au fost prezentate de fratele Follett, având ca personaj principal pe Barnaba, „fiul mângâierii”, evidențiind următoarele caracteristici:

- capacitatea deosebită a lui Barnaba de a încuraja - cea mai importantă datorie a unui conducător;
- modestia lui - deși nu a fost ales între cei doisprezece, Matia fiind preferat (Fapte 1), a susținut conducerea cu toată inima;
- dărnicia sa - a vândut o proprietate investind banii pentru nevoile bisericii;
- asumarea riscurilor - și-a pus în joc reputația pentru a-l recomanda bisericii pe Saul, devenit creștin;
- susținerea unității bisericii - i-a îndrumat pe toți să rămână tari în credință - indiferent de cultura în care trăiesc;
- mărinimie - recunoscând că Pavel era mai talentat, a lucrat împreună cu el, fără să se lase stăpânit de invidie;
- bunătate - a fost dispus să-i acorde lui Ioan Marcu o a doua șansă;
- angajament pentru unitatea bisericii, atunci când a reprezentat biserica din Antiohia la consiliul din Ierusalim.

Barnaba a făcut și greșeli (Galateni 2), dar a primit mustrarea și s-a îndreptat.

În încheiere, fratele Follett a îndemnat la cultivarea trăsăturilor pozitive de caracter ale lui Barnaba pentru a lucra cu integritate, ase-

menea Mântuitorului, trezind în alții dorința unei vieți consacrate.

A urmat raportul președintelui uniunii, iar frații Follett și Cooper au prezentat subiectul *Mesajul și misiunea bisericii*, un raport al directivelor adoptate de Consiliul anual al Conferinței Generale.

Au fost adoptate o serie de hotărâri administrative între care: programul întâlnirilor lunare cu pastorii de la conferințe, programul anual al activităților departamentale și administrative, acreditarea personalului administrativ de la uniune, numirea unui membru laic în Comitetul executiv al Diviziunii (fr. Sorin Săndulache, prezbiter în comunitatea București, Popa Tatu); distribuirea provizorie a celor două departamente vacante (fr. Ioan Câmpian, Departamentul isprăvnicie; fr. Adrian Bocăneanu, Departamentul familiei); calendarul zilelor speciale și al colectelor pe anii 1996 și 1997; reeditarea Manualului bisericii, conform schimbărilor votate la sesiunea Conferinței Generale. S-a adoptat o hotărâre care clarifică atribuțiile pastorilor asistenți.

Fiecare departament și-a prezentat strategia și obiectivele pentru anul următor, care au fost discutate și adoptate. De asemenea, a fost votat bugetul uniunii pentru 1996.

Înainte de încheiere s-a votat *cuvântul de recunoștință* având următorul text: „Comitetul executiv al Uniunii române, reunit la București, cu prilejul sesiunii Comitetului anual, în prezența reprezentanților Conferinței Generale și ai Diviziunii Euro-Africa, înalță spre tronul harului prinosul recunoștinței sale:

a) pentru lucrarea mântuirii prin credință în Isus Hristos, Mântuitorul nostru, resimțită de noi și în cursul acestui an, în ciuda slăbiciunilor și greșelilor noastre, de care suntem conștienți și pentru care Îi cerem iertare;

b) pentru lucrarea Duhului Sfânt, manifestată în mijlocul bisericii Sale din România și de pretutindeni, pentru fâgăduința

plinătății Sale, pentru care dorim să fim gata în cel mai scurt timp;

c) pentru spiritul de evanghelizare manifestat printre noi, prin care Duhul Sfânt a condus mii de noi membri la sânul iubirii divine, pentru posibilitatea de a pătrunde în câmpuri noi și pentru interesul pentru Evanghelie din partea societății în care trăim;

d) pentru credincioșia exemplară în aducerea la „casa visteriei” a zecimilor și darurilor din partea multor membri ai bisericii, în ciuda condițiilor materiale grele cu care ne confruntăm;

e) pentru multele lăcașuri de cult terminate și inaugurate în anul acesta, ridicate prin sacrificiile și sudoarea scumpilor noștri frați și surori;

f) pentru bunele relații existente între reprezentanții bisericii adventiste de la diferitele nivele ale organizației, pentru care ne rugăm cu stăruință;

g) pentru spiritul de credincioșie în slujire din partea lucrătorilor noștri: pastori, pastori asistenți sau misionari, lucrători biblici, personalul din birourile noastre, pentru colportori, misionari voluntari, pastori pensionari și pentru toți cei ce cu dragoste și dăruire își consacra timpul și talentele pe ogorul Evangheliei și al slujirii semenilor;

h) pentru libertatea religioasă din țara noastră, pentru care ne rugăm Celui ce controlează destinele istoriei să o păstreze și s-o consolideze;

i) pentru unitatea remarcabilă existentă în cadrul frățietății noastre din România, în ciuda unor curente de nemulțumire, spirit de critică și dezidență. Îi suntem recunoscători chiar și pentru necazurile noastre, care pot contribui la maturizarea noastră;

j) pentru instituțiile și școlile noastre, pe care le-a ocrotit și binecuvântat: Institutul Teologic, liceele noastre, Școala sanitară, Casa de editură, Radioul și pentru toți slujitorii credincioși ai acestora.

Fie ca bunul Dumnezeu să ne acorde în continuare harul călăuzirii Sale, protecția și înțelepciunea de care avem nevoie, să binecuvânteze întregul nostru popor și țara noastră, pentru care dorim să slujim cu credincioșie, încredere în Dumnezeu și dragoste creștină.”

Philip Follett

La aeroport, înaintea plecării, fr. Follett, vice-președinte general la Conferința Generală, a răspuns câtorva întrebări pentru cititorii revistei *Curierul Adventist*.

V-aș ruga să vă prezentați cititorilor români.

Întreaga mea viață de adult am fost pastor al bisericii adventiste. Am păstorit comunități, am susținut campanii de evanghelizare, am lucrat pentru departamentele bisericii, am colaborat cu George Vandeman de la „It Is Written”, am slujit ca președinte de conferință și de uniune, iar acum sunt vice-președinte general la Conferința Generală. Timp de un an, am scris texte pentru un post de televiziune al bisericii.

Am crescut într-un cămin în care mama era membră a bisericii, dar tata nu. După ce am fost întărit ca pastor, am avut privilegiul să-l botez și pe tatăl meu.

Atunci când am venit prima dată să lucrez în birourile Conferinței Generale, mi s-a încredințat responsabilitatea instruirii pentru conducere a liderilor din biserica mondială. Am condus seminare de conducere aproape în fiecare dintre diviziunile lucrării mondiale.

Care sunt tendințele majore în activitatea mondială de evanghelizare?

Pot să observ că în fiecare diviziune a bisericii are loc o reînnoire a înțelegerii evanghelizării ca un mod de viață. Atât membrii bisericii, cât și pastorii sunt din ce în ce mai implicați. În unele regiuni locul principal aparține evanghelizării publice. În alte zone, mărturia personală și studiile biblice în grupe mici dau rezultate mai bune. Nu rareori, membrii laici își consacră un an sau mai mulți ca să lucreze ca evangheliști voluntari. Mulți tineri, ca și specialiști cu înaltă pregătire sau pensionari, merg să construiască biserici și școli, lucrează în dispensare și spitale, conduc activități evanghelistice.

Misiunea Globală ne-a făcut pe toți să fim mai conștienți de regi-

unile nepătrunse ale lumii. În unele țări, biserica organizată nu poate să susțină servicii evanghelistice, dar voluntarii pot să-și trăiască credința și să dea mărturie despre bunătatea lui Dumnezeu. Prin aceste metode, mulți sunt câștigați pentru mântuire.

Și, desigur, trebuie să menționăm și influența care crește rapid a AWR (Radio Mondial Adventist). Multe dintre miile de persoane care au ajuns să-L cunoască pe Isus în regiuni ca Orientul Mijlociu, China sau nordul Indiei au auzit pentru prima dată Vestea bună prin emisiunile noastre pe unde scurte. În România, voi suplimentați transmisia pe unde scurte cu un șir de stații pe unde ultrascurte, în orașe mari. Acestea se dovedesc foarte eficiente. Astfel se grăbește cu adevărat vestirea Evangheliei în țara noastră.

În cursul numeroaselor dvs. călătorii, ați mai întâlnit alți români adventiști?

O, da. De exemplu la Kinshasa, în Zair, am întâlnit doi misionari cu adevărat consacrați, Nicolae și dr. Emilia Roșu. Dr. Roșu este dentistă și conduce o clinică stomatologică adventistă în acest mare oraș. Pentru competența soarelui Roșu, serviciile clinicii adventiste sunt căutate de mulți lideri din lumea politicii și afacerilor. O parte a profitului acestui cabinet a fost donată pentru construirea unei biserici într-o zonă a orașului în care, mai înainte, nu aveam o prezență adventistă. Această familie de români reprezintă misiunea adventistă într-o zonă care rămâne foarte dificilă.

Ca președinte al comitetului director pentru AWR (Radio Mondial Adventist), ce ne puteți spune despre situația sa actuală?

Dumnezeu a revărsat binecuvântări bogate peste AWR. Astăzi, noi transmitem solia de speranță a lui Dumnezeu în 39 de limbi și intenționăm să adăugăm alte 25-30 de limbi în următorii ani. AWR

este unul dintre cele mai eficiente mijloace prin care atingem spații întinse din zonele nepătrunse, care sunt vizate de Misiunea Globală. Chiar în acele țări în care este interzisă prin lege lucrarea de proclamare a Evangheliei, undele radio ale AWR împărtășesc mesajul apropiatei reveniri a Domnului Hristos.

Gândiți-vă, de exemplu, la creșterea fantastică a lucrării noastre din China. De fiecare dată când conducătorii noștri vizitează China, ei întâlnesc credincioși care și-au consacrat viața lui Isus și care trăiesc prin Cuvântul Său. Ei spun că primul lor contact cu Evanghelia a fost mijlocit de Vocea Speranței.

De curând, comitetul director AWR a autorizat dezvoltarea unui program care să invite pe ascultătorii AWR să-și aducă prietenii în jurul aparatului de radio pentru un studiu biblic în cămin, intitulat „Părtașia speranței advente”. Un ascultător care poate nu a văzut niciodată un predicator sau un lucrător biblic va putea deveni un izvor de mărturie creștină în locul în care trăiește. Vă puteți imagina care ar fi efectul, dacă câteva mii de ascultători ar aduna, de exemplu sâmbătă dimineața, mai mulți vecini și prieteni de-ai lor și ar conduce grupe de Școală de Sabat în cămin, cu materialele simple, distribuite de AWR? Noi ne rugăm ca aceste grupe de părtașie să se formeze cu miile prin țările nepătrunse ale lumii, așa încât atunci când Dumnezeu va deschide calea ca predicatori în carne și oase să intre în aceste țări, ei să găsească un mare număr de persoane, așteptând să fie strânse în biserica Sa.

Peste câteva minute veți părăsi România. Care vă sunt impresiile legate de Comitetul anual al uniunii și de vizitele pe care le-ați făcut în comunități?

Dovezile Duhului lui Dumnezeu care este la lucru în această țară sunt o sursă de încântare, entuziasm și umilință pentru mine. Planurile bine gândite, pe care le-ați formulat, împreună cu entuziasmul cald și consacrarea pastorilor și credincioșilor de aici, sunt dovezi minunate ale puterii lui Dumnezeu la lucru în întreaga noastră țară.

(continuare în pag. 23)

Nicolae și Emilia Roșu

În vârtejul fără răgaz al sesiunii de la Utrecht, am avut privilegiul să cunosc familia Roșu, misionari în Kinshasa, Zair. Iată transcrierea discuției pe care am purtat-o cu acești curajoși și dedicați ambasadori ai bisericii într-o țară atât de dificilă.

Curierul Adventist: V-am ruga să vă prezentați.

Nicolae Roșu: Sunt Nicolae Roșu, născut în România și am plecat din țară în anul 1984. Am locuit șase ani în Statele Unite, în zona Loma Linda. Ultimii patru ani i-am petrecut împreună cu familia în Zair.

Curierul Adventist: Care este activitatea dvs. actuală ?

Nicolae Roșu: Mă ocup de organizarea lucrării ADRA în partea de vest a Zairului care este acum împărțit în două uniuni de conferințe. Soția este directorul unei clinici care s-a deschis în urmă cu doi ani.

Curierul Adventist: Ce fel de clinică este cea în care lucrați?

dr. Emilia Roșu: Este o clinică de stomatologie, foarte frumoasă și dotată la un nivel occidental.

Curierul Adventist: Care sunt obiectivele lucrării dvs. în zona aceasta?

Nicolae Roșu: Kinshasa, locul în care locuim, este un oraș cu patru sau șase milioane de locuitori - nimeni nu știe exact câți sunt. Există doar două biserici pentru frații adventiști de acolo, iar acum am reușit, cu ajutorul comunităților din Loma Linda, să ajungem la construirea celei de-a treia biserici. Aceasta este cea de-a treia biserică adventistă construită în cei cincizeci de ani care au trecut de la începerea lucrării advente în Zair. Clinica noastră a putut contribui la

construirea acestei biserici cu peste șapte mii patru sute de dolari.

Curierul Adventist: Deci clinica dvs. nu consumă bani, ci produce. Care este secretul ?

dr. Emilia Roșu: Mă străduiesc să ofer pacienților un serviciu de bună calitate și să-i fac să înțeleagă că misiunea noastră nu este doar de a vindeca trupul, ci și sufletul. Clinica medicală are ca scop atingerea unor pături ale societății la care nu e posibil să ajungem cu alte mijloace. Persoane ca medici, preoți catolici, misionari din alte denominațiuni, demnitari, miniștri, parlamentari și ambasadori constituie zona socială pentru care lucrăm.

Curierul Adventist: Cei mai mulți dintre aceștia sunt deja creștini sau aparțin religiilor băștinașe ?

dr. Emilia Roșu: Nu, cei mai mulți sunt creștini, pentru că Zairul este o țară creștină aproape în totalitate; majoritatea sunt catolici, dar sunt și foarte mulți protestanți reprezentați în Zair.

Curierul Adventist: Înseamnă că oferiți într-adevăr servicii de calitate dacă sunteți preferați de o asemenea clientelă.

dr. Emilia Roșu: Da, trebuie să vă spun că, după ce am studiat în România, ca să pot practica în Statele Unite am urmat cursurile Universității Loma Linda, pe care le-am absolvit.

Curierul Adventist: Clinica aparține bisericii sau este privată ?

dr. Emilia Roșu: Clinica aparține bisericii, dar avem un buget separat de al uniunii; ne gospodărim singuri, iar cu fondurile pe care le obținem, ajutăm biserica. Așa cum a spus și soțul meu, clinica a ajutat la construirea

unei biserici. Avem în continuare suficienți bani pentru a-i face pe cei de la uniune să înțeleagă că nu suntem o povară pentru ei, ci un ajutor.

Curierul Adventist: Aveți ocazia să organizați activități de educație medicală, de schimbare a stilului de viață, potrivit principiilor noastre?

dr. Emilia Roșu: Sigur că da! Ocaziile sunt multe - mai ales în timpul tratamentului dentar - deoarece pacienții ascultă foarte bine când sunt cu gura deschisă! De asemenea se pot ține seminarii în școli, și oamenii sunt dornici să învețe.

Curierul Adventist: Deci sunteți niște pionieri în Zair. Ați trecut și prin situații dificile?

Nicolae Roșu: Au fost și sunt, dar n-aș dori să le menționez acum. Prefer să vă spun care sunt planurile de viitor. Am vrea ca pe lângă fiecare biserică să existe un dispensar, care ar fi foarte dorit de populație și ar avea o mare influență. De asemenea, am dori ca, prin intermediul ajutoarelor, indiferent de unde ar veni, să intrăm în acele zone fără prezență adventistă. Există sectoare cu populație de un milion și jumătate, fără nici un adventist. Am mai dori să deschidem cel puțin o biserică în fiecare din cele douăzeci și patru de zone din Kinshasa.

Curierul Adventist: Faptul că ați venit din România a reprezentat un avantaj sau un dezavantaj?

Nicolae Roșu: Un mare avantaj. Cine ar fi trăit doar în Vest, ajuns într-o situație ca cea de aici, nu ar fi putut rămâne. Chiar și noi am fost tentați de multe ori să plecăm. Alții poate s-ar fi întors mai repede, dar Dumnezeu are mijloacele Lui. Trăind în România, ne-am apropiat mai ușor de mentalitatea lor, care

este asemănătoare cu a noastră. Ne-am întâlnit chiar cu medici și profesori care au studiat în România și cu care am vorbit românește.

Curierul Adventist: Aș vrea să vă întreb dacă viața spirituală de aici v-a influențat în vreun fel. Cum v-ați integrat în biserică?

dr. Emilia Roșu: Integrarea este foarte ușoară, pentru că biserica lui Dumnezeu este aceeași peste tot. Înainte de a veni aici, am fost misionari în Ruanda și nici acolo nu am simțit vreo deosebire. Frații noștri sunt foarte receptivi la ceea ce aud și noi ne străduim să promovăm tot ce este bun.

Curierul Adventist: Ați avut uneori nevoie de sprijin? Unde l-ați găsit?

dr. Emilia Roșu: La frații noștri localnici. În 1993, a fost o revoltă a armatei, deoarece nu se plătiseră soldele timp de șase luni. Ei au ieșit pe străzi și au distrus o mare parte din oraș. A doua zi, primul care a venit la noi să ne vadă a fost președintele misiunii locale, pastorul Mabatanga, care a mers trei ore pe jos până a ajuns la noi. A fost dificil, dar nu ne-am simțit singuri. Am început în doi și acum avem sediu de uniune, deci e mult mai ușor.

Curierul Adventist: Acum o ultimă întrebare: credeți că reprezentați un unicat sau considerați că România are un viitor ca sursă de misionari?

dr. Emilia Roșu: Îmi pare rău că fostul președinte al diviziunii noastre nu este aici, deoarece dânsul v-ar putea răspunde mai bine. Părerea noastră este că România poate da misionari foarte buni. Dânsul este foarte mulțumit de misionarii români pentru că rezistă la „intemperii” și nu dau bir cu fugiții. După părerea mea, România poate fi o sursă foarte bună de misionari.

Curierul Adventist: Suntem încântați și vă mulțumim!

A consennat Adrian Bocdneanu

IMPRESII DE PARTICIPANT

„Voi cercetați Scripturile... dar...”

Zilele de 20-22 octombrie vor rămâne în conștiința participanților la seminariile de la Bușteni, cu tot ineditul teologic și farmecul cadrului natural. În această cetate a munților, avem o minusculă, dar vie comunitate, asistată de un evanghelist laic. În timp ce comunitatea locală și-a ținut netulburată serviciile divine, sălile complexului CEPECA au răsunat de prezența adventistă: circa 300 participanți, în majoritate tineri, așa cum este biserica astăzi. Au luat parte laici proeminenți din București sau din alte locuri și câțiva pastori.

Pomind, probabil, de la discipolul lui Platon, Aristotel: Mi-e prieten Platon, dar mai prieten mi-e adevărul, organizatorii - adepți fervenți ai inițiativei laice - au dorit să realizeze, sub forma unui simpozion, câteva seminari de teologie. A fost o ocazie pentru reprezentanții Institutului Teologic (frații Adalbert Orban, Valentin Dănăiață și Florin Lăiu) și pentru fratele Cornel Greissing (un pasionat de teologie, pe lângă pregătirea medicală și filozofică) să-și expună public modul de înțelegere al unor importante subiecte actuale. Cei care fuseseră martorii dezvoltării acestui fenomen teologic bucureștean, acum două decenii, aveau motive să se aștepte la o confruntare.

Expunerea de vineri seara a aparținut fratelui Dănăiață: **Inițiativa laică, un afront la adresa organizației bisericesti, sau una din componentele de bază ale lucrării lui Dumnezeu?** Referențial a insistat asupra armoniei dintre pastori și laici, argumentând că biserica noastră nu recunoaște acea divizare medievală în laici și cler, care creează o castă privilegiată în anumite biserici. Toți suntem slujitori, fiecare în felul lui. A urmat un dialog cu sala în care au apărut întrebări, precizări și obiecții. Unele luări de cuvânt au arătat că există impresia unei

opoziiții surde între clerici și laici, că organizația ar fi făcută mai mult pentru unii decât pentru alții, că unii își asumă întregul magisteriu, în timp ce alții nu au nici un cuvânt în ce privește, de exemplu, formularea doctrinei. Deși au rămas aspecte neclarificate, din cauza complexității și sensibilității subiectului, s-au ridicat mai multe persoane care au apreciat călduros expunerea.

Sâmbătă dimineața, Școala de Sabat, condusă de fratele Gabriel Mihalache, s-a ținut în același stil de dialog public, cu subiectul ușor adaptat și cu impresia finală (foarte prezentă în comunitățile noastre) că nu s-a încheiat. În continuare, expunerea teologică a aparținut fratelui Orban: **Aspecte subiective și obiective ale ispășirii.** O trecere în revistă a concepțiilor istorice și o formulare actuală, adventistă, în limbajul teologiei sistematice. Subiectul, fiind christocentric, și-a ocupat locul binemeritat în centrul cultural al Sabatului și merită toată atenția noastră. În dialogul care a urmat, unii au salutat expunerea ca fiind prima prezentare clară audiată asupra acestui subiect, în timp ce o altă voce și-a manifestat impresia că definirea ispășirii ar fi fost atât de largă încât nu mai putem înțelege nimic. Și nu-i de mirare, deoarece este chiar subiectul inepuizabil care se va continua în universitatea eternității.

După-amiază, am trăit momentul cel mai febril al întâlnirii. Expunerea fratelui Greissing, **Introducere la fenomenologia biblică a păcatului**, a început cu trei texte biblice care ne descoperă triada revelației divine (natura, istoria și Biblia) și, după o largă introducere filozofică în natura moralității și a păcatului, ne-a introdus într-o neobișnuită definire a păcatului. Vorbitorul a subliniat opoziția dintre abordarea exclusiv naturalist-istorică a oamenilor de știință și abordarea exclusiv biblică

a adevărului în toate cercurile teologice (unde, după cum s-a afirmat, se studiază mai degrabă părțile teologilor decât Biblia). Ambele atitudini au fost condamnate, dar mai ales aceea a teologilor, ceea ce i-a făcut pe reprezentanții Institutului să se simtă, indirect, vizați.

Fratele Orban a pus referentului o serie de întrebări dintre care unele încă își așteaptă răspunsul. Au luat cuvântul și ceilalți profesori, precum și alți frați, de o parte sau de alta a dezbaterii. Disputa a fost, desigur, civilizată, ca între niște oameni educați, totuși nu sunt siguri că atmosfera i-a făcut pe îngeri să se simtă ca la marea de cristal, acolo unde „exagerarea” meritelor Mielului nu întâmpină obiecțiuni. Rugăciunile, imnurile, piesele instrumentale sau corale care ne-au însoțit și la Bușteni, au încercat să creeze atmosfera de închinare. În mod semnificativ, cântarea **Ce bine e când frații** s-a cântat de două ori în timpul întâlnirilor.

Toate dialogurile s-au desfășurat sub bagheta moderatoare a fratelui Lorin Negoșanu. Au circulat microfoane în sală și, ca supliment la prestația îngerilor raportori, maestrul sunetului au înregistrat audio și video tot ce s-a petrecut.

Seara, a avut loc o întâlnire cu participare redusă și mult mai fierbinte, în care s-au înfruntat amical reprezentanți de ambele părți, în special frații Greissing și Virgil Stroescu. Teologia fratelui Greissing este o reacție mărturisită față de o tendință mistică și antinomiană observată în bisericile protestante și acuzată, de asemenea, în rândurile noastre, tendința de a face abuz de slogane și clișee evanghelice, în care Domnul Hristos este totul și omul nimic, paralizând inițiativa personală în perspectiva mântuirii. În locul unei Evanghelii christocentrice, pe care o consideră falsă, dînsul propune o Evanghelie antropro-christocentrică, adică una care nu are ca centru unic pe Hristos, ci are două centre: pe om și pe Hristos. În opinia fratelui Greissing (și nu nu-

mai a dumnealui!) Waggoner și Jones ne-au rătăcit la 1888, iar Ellen White nu pare să aibă un rol explicit în călăuzirea noastră spirituală. Ni se obiectează că îl înțelegem sau îl interpretăm greșit când îl considerăm deist și legalist, ceea ce este posibil, dar și noi putem fi interpretați greșit ca mistici și pan-teiști. Această întâlnire de seară (prelungită în stil paulin până după miezul nopții) a adus un moment mai fericit: un acord asupra afirmației că îndreptățirea este condiționată, că pocăința precede iertarea individuală.

Subiectul de duminică, **Rolul exegezei în interpretarea Bibliei și a Spiritului Profetic**, a fost expus de autorul acestor rânduri. După ce s-a cântat imnul lui Luther și s-a amintit că întâlniri pe teme teologice actuale au loc zilele acestea și în alte părți ale lumii, vorbitorul a expus modul în care ne raportăm la principiul *Sola Scriptura*, rolul doctrinei despre revelație și inspirație în crearea unei hermeneutici adventiste consecvente și cum tratăm exegetic texte biblice, în opoziție cu metoda simplistă a textului-dovadă (utilă, dar limitată și, adesea, derutantă). Ca exemplu a fost analizată critic afirmația Domnului din Matei 24,34, urmând concluzia că această profecie era condiționată. Ceea ce a stârnit anumite nedumeriri, urmate de obiecții și întrebări din sală, cum era și de dorit.

Dialogul a alunecat destul de repede spre subiecte deschise în ziua precedentă. La întrebarea „Care este legea din Galateni 3,24?” s-a răspuns că în limbajul iudaic, folosit de Pavel, legea (Tora) cuprinde toate instrucțiunile ceremoniale și morale, formând un sistem educativ care ne conduce la Hristos, dar care nu poate lua locul lui Hristos. Oricine sau orice ia locul Maestrului, ar fi un Anti-Hristos. Chiar textul clasic din Ioan 5,39, care nu este un imperativ, ci o constatare și o mustrare, repetă acest adevăr: „Voi [iudeii] cercetați Scripturile fiindcă socotiți că în ele aveți viață veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre

Mine.” Atenție la acest dar adversativ care ne îndrumă la Hristos și la toate celelalte daruri date în Hristos pentru călăuzirea bisericii.

Fratele Mihai Ionescu, fost director al Institutului Biblic de la Brașov, acum în vârstă de 83 de ani, a luat cuvântul pentru a-și manifesta recunoștința față de Dumnezeu și a reafirma încrederea în călăuzirea divină în trecutul și viitorul bisericii, prin lucrările Providenței și prin Spiritul Profetiei. Întâlnirea s-a încheiat cu cântarea **De ce nu vii ca să ne iei la Tine?** și cu convingerea că întâlnirea a fost doar un început. Ce ne va aduce viitorul?

Dar... până la viziuni mai clare, (și nu contează a cui scoarță-o fi mai tare!)

deși ca paznici ai Grădii în-lăcrimați, noi nu uităm și nu uităm că suntem frați.

P.S. Următoarea întâlnire, la sinagoga din Berea!

Florin Lătu predă limbile biblice la Institutul Teologic Adventist

P. Follett / (urmăre din pag. 20)

Mulți dintre voi cunoașteți prețul suferinței care poate să însoțească credințioșia față de Cuvântul lui Dumnezeu în vremuri grele. Voi ați pus la probă credința voastră și ea și-a dovedit tăria. Acum, în această perioadă de dificultăți financiare, voi demonstrați din nou angajamentul vostru statornic față de Domnul nostru și lucrarea Sa în proclamarea Evangheliei veșnice.

Eu admir consacrarea cu care urmăriți atât câștigarea de oameni pentru Hristos, cât și formarea credincioșilor și a conducătorilor. Apreciez, de asemenea, interesul pe care îl aveți față de răspândirea lucrării lui Dumnezeu în toată lumea. Fie ca harul Său și binecuvântările Sale îmbelșugate să vă aducă și mai departe bucurie și reușită în slujirea voastră pentru El.

Se poate face medicina prin corespondență?

dr. Gily Ionescu

„Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani” (Ps. 90,10).

Deși indică un asemenea plafon maxim al vieții omenești, Moise, autorul acestui Psalm a trăit 120 de ani! Dar în vremurile noastre, cu toate progresele aduse de medicină, de la igiena personală și a mediului până la cele mai sofisticate mijloace de diagnostic și tratament, speranța de viață medie în țările cele mai dezvoltate este încă sub 80 de ani. Acesta pare să fie un plafon implacabil pentru mult prea efemera noastră călătorie pe pământ.

Unii cercetători au însă o altă părere. Iată ce scria dr. Rene Duda, de la Institutul de sănătate publică Iași: „Dacă, momentan, nu se poate sparge 'plafonul' maxim al longevității umane (cifrat la 120 de ani), nimic nu ne împiedică să întârziem îmbătrânirea și să ne apropiem cât mai mult de această vârstă maximă, determinată genetic” („Bătrânețea - cauze și remedii”, în *Medicina modernă*, aprilie 1994).

Așadar, știința medicală indică plafonul de 120 de ani. Destul de interesant, acesta coincide cu hotărârea exprimată de Dumnezeu în anulul privitor la potop: „... toate zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani” (Gen. 6,3). Deși comentatorii biblici nu văd aici o referire la vârsta maximă pe care o poate ajunge omul, numărul de 120 de ani exercită o atracție tainică. Cum se face atunci că atât de puțini ajungem să-l atingem? Ceva, cu siguranță, îi împiedică chiar și pe „cei mai tari” dintre noi - cei cu o zestre genetică formidabilă - să se bucure de mai mult de două treimi din viața la care Dumnezeu le dă dreptul. Știți ce anume este acest „ceva”? Cred că ați ghicit. De altfel, părerile sunt unanime: modul nostru de viață este cel care ia un tribut atât de greu din anii vieții celor mai mulți dintre noi.

Nu am dori să se înțeleagă din cele de mai sus că scopul nostru trebuie să devină atingerea vârstei

cu adevărat venerabile de 120 de ani. Căci, parafrazând o afirmație a Mântuitorului, „ce i-ar folosi unui om să trăiască 120 de ani, dacă și-ar pierde sufletul?” Ceea ce vrem să subliniem este nevoia de a ne schimba modul de viață în sensul respectării legilor sănătății, pentru a putea beneficia de o viață fericită, aici și în veșnicie. Ellen White scria în această privință următoarele:

„Mi-a fost arătat că avem datoria sfântă de a ne preocupa de sănătatea noastră, și de a-i provoca și pe alții să-și asume această datorie...”

Nevoia de dialog

În lumea în care trăim, nevoia de instruire în probleme de sănătate este foarte mare. Nu trebuie să fii cadru medical ca să-ți dai seama de aceasta. Noi, ca popor advent, avem la dispoziție o bogăție de informații în această privință. Știința medicală continuă să aducă confirmări în dreptul unor afirmații pe care Ellen White le făcea în urmă cu 100 de ani. Însă toate aceste lumini, deși ne-au deschis orizonturi extraordinare, au făcut să se nască și o serie de noi întrebări. Mai mult, din cauză că cei mai mulți dintre noi ne tratăm la medici neadvenștiți, ne întrebăm dacă recomandările pe care aceștia ni le fac nu vin în contradicție cu principiile noastre. Simțim nevoia unor clarificări.

Poate că ați încercat să aplicați principiile reformei sănătății. Ați hotărât, de pildă, să renunțați la consumul de carne. Sunteți însă descumpăniți de reacția familiei, a prietenilor, ba chiar și a unora dintre medici sau frați de credință: „Mănâncă, domnule, carne, dacă vrei să crești și să ai putere”. „Vrei să te anemiezi? De unde o să-ți acoperi necesarul de proteine?” „Ai trecut la reformiști?!” etc.

Sau poate că sunteți tipul de om pentru care problemele de sănătate sunt o pasiune. Aveți o frumoasă bibliotecă cu cărți medicale și nu vă scapă nici o nouă

apariție. Citind însă carte după carte, articol după articol, realizați că vă afundați tot mai mult într-un adevărat labirint: ceea ce unul recomandă cu căldură, altul consideră total inutil sau chiar dăunător. Unii ridică în slăvi, de pildă, proprietățile grăului încolțit, în vreme ce alții fac totul să vă convingă că nu puteți fi sănătos dacă nu consumați cutare extract de algă marină. Alții subliniază, bizar, virtuțile aproape supranaturale ale bitterului suedez, în timp ce alții ne asigură că ei vindecă orice boală, inclusiv cancerul, cu... petrol lampant. Ne-ar trebui o carte întregă numai pentru a înșira nesfârșita listă de tratamente, „descoperiri” și „redescoperiri”, „secrete”, cure, leacuri, băi, rețete, masaje, etc.

Și apoi, este avalanșa de practici paramedicale, de sorginte orientală, care ne-au invadat în ultimii ani - de la zonoterapie, care a „prins” așa de ușor la noi, până la apariții de dată mai recentă.

Preocupat dintotdeauna de ideea prelungirii vieții, fascinat de gândul nemuririi și animat de nostalgia frunzelor „pomului vieții”, omul a căutat și continuă să caute elixirul care să-l elibereze de spectrul morții. Trist este faptul că, în loc să găsească ieșirea din acest impas, apelând la „Singurul care are nemurirea” (1 Tim. 6,16), el ajunge să piardă și o bună parte din ceea ce deja i-a fost dăruit, apucând pe tot felul de „scurtături”, care nu duc nicăieri.

Dacă aceste lucruri sau altele asemănătoare vă preocupă, dacă aveți întrebări legate de sănătate, pentru care nu ați găsit răspunsuri mulțumitoare, sperăm că veți avea bunăvoința de a intra în dialog cu noi. Vom încerca să vă oferim răspunsuri cât mai competente și mai complete pentru fiecare întrebare.

Iar dacă întrebarea din titlul acestui articol vă stăruie în minte, am dori să încheiem prin a-i oferi un răspuns: nu, nu se poate face medicină prin corespondență. Însă educație sanitară, da.

dr. Gily Ionescu este directorul departamentului Sănătate și Temperanță